

ONDŘEJ KOLÁŘ

BÁSNĚ

(úplné dochované básnické dílo z let 1974 až 2002)

ÚVODNÍ SLOVO AUTORA

Dílo je zde zveřejněno v úplnosti tak, jak se dochovalo. Některé básně – většinou z rozhodnutí autora – zmizely ze světa, a to jak z písemné dokumentace, tak z paměti. Především se to týká básní, vzniklých před rokem 1974. V paměti však uvízla předškolní básnická juvenilie, jakýsi dětský thriller, který zde publikuji:

ZLOČINNÉ ČUNČE

V tom velkém městě Rakovníku
sedělo čunče na chodníku.
Sedělo a písňě pělo,
hned se za ním ohlíželo
každé dítě, každý muž,
čunče však vytáhlo nůž,
všechny lidi povraždilo.
zločinné to čunče bylo!

Ne snad, že by ze světa nemohly zmizet i některé básně, uvedené v následujícím souboru, ovšem: dochovaly se na papíře, některé z nich byly otištěny, a tak jsou zde jako dokument, byť se k nim autor až tolik nehlásí.

Celkově nejde v následujícím souboru o žádnou kompozici, pouze o chronologický archiv. Tudíž jsou si některé věci ze stejného časového období podobné, jinde zase vynikne kontrast třeba mezi poezií intimní a textem, určeným pro zcela jiné účely. Chronologické uspořádání ovšem umožňuje čtenářům, aby u autora vytyšili jakýsi lidský a umělecký vývoj.

Kdosi moudrý již kdysi řekl, že nezná pitomější otázku, než: „Co tím chtěl básník říci?“ Báseň je báseň, jako obraz je obraz, socha je socha, hudební skladba je hudební skladba, zkrátka: nejde o nápodobu skutečnosti a nemůže být „překládána“ řečí skutečnosti. Báseň je hádanka, a čtenář má hádat. I v tom je jeden ze smyslů existence poezie.

Báseň se neskládá, báseň se píše; přesněji řečeno: báseň vznikne a pak se napíše. Nikdy jsem nenapsal žádnou báseň tak, že bych seděl a úporně přemýšlel s tužkou nad prázdným papírem. Každá vznikla nejprve v hlavě a pak byla písemně zaznamenána. Když někdo básně „skládá“, vzniknou z toho nanejvýš „rýmovačky naší Kačky“.

Mezi patnáctým a pětadvacátým rokem svého věku jsem vyhrál řadu literárních soutěží mladých autorů, ale to je už dávná minulost. Na své beletristické tvorbě jsem si nikdy zvláště nezakládal, ostatně vedle odborných a popularizačních prací v oboru historie tvoří zanedbatelnou část mojí literární produkce. Po pravdě řečeno, ani se nepovažuji za „básníka“ (přenechávám to těm, kteří si na tom zakládají a nějak to „prožívají“), byť jsem tedy napsal mnoho básní. Stejně ovšem umím vařit a nepovažuji se za „kuchaře“, bojuji s krtkem a nepovažuji se za „zahradníka“ – a tak podobně.

Pouze na okraj poznamenávám, že některé z básní byly zhudebněny, a zejména v letech, kdy jsem bydlel na stavbařské ubytovně Zelený pruh v Praze-Krči, se v podání mého kamaráda z jižního Slovenska často ozývaly za doprovodu kytary. Dva undergroundové texty (Pavčina je v tom + několik slok textu Na Bělidle) zhudebnila na počátku devadesátých let dvacátého století písecká skupina Pravý Elektrický Quasiband.

V letech, kdy jsem své básnické tvorbě přikládal mnohem větší význam, než dnes, jsem se samozřejmě pokoušel o vydání básnické sbírky. U žádného nakladatelství jsem neuspěl. Několik sbírek jsem rozmnožil jako strojopis pro své nejbližší. Tudíž jedinou mou sbírkou, spíše sbírečkou, je útlý sešitek s názvem „Odpotkání“ ve formátu A 6, vydaný roku 1994 jako volná příloha píseckého měsíčníku Lipík – listy regionální kultury.

Na tomto místě je nutno též zavzpomínat na existenci Klubu mladých autorů (KMA) při Okresním kulturním středisku v Písku. Klub vedla v době, kdy jsem ho navštěvoval, tedy v druhé polovině sedmdesátých let 20. století, paní Jarmila Mikolášová (1920-1984), prozaička a autorka knihy povídek Skleněná stěna (1964). Pod jejím laskavým vedením se rozvinul talent mnoha zajímavých lidí, sebe nepočítám, ale z jmen, jež mi vyvstávají v paměti, namátkou vybírám: Karel Šmíd, Alexandr Wdowyczyn, Miroslav Kraft, Milan Princ, Major Zahradka – a další. S KMA jsou spojeny mnohé mé neopakovatelné zážitky – za všechny vybírám svou účast na festivalu Wolkrův Prostějov v roce 1978. Píseckou delegaci doplňoval básník Karel Šmíd a tříčlenný soubor, který na festivalu vystoupil: recitátoři Šárka Masáková, Pavel Bouda (student Fakulty žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze, pozdější redaktor České televize) a jako klavírista student Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze Ladislav Faktor, pozdější zakladatel a majitel Rádía Faktor.

Svědectvím o této době jsou almanachy Okresního kulturního střediska v Písku, v nichž byly uveřejňovány především vítězné práce z literárních soutěží.

Z mimopíseckých literárních soutěží rád vzpomínám na několikrát pobyt v Českém Krumlově na literární soutěži O znak města Českého Krumlova. Ta se konávala v první polovině prosince, kdy zimní počasí ještě umocňovalo dojem z chátrajícího pohraničního města na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let.

Ze zajímavých lidí, do jejichž blízkosti mne přivedla má básnická tvorba, rád vzpomínám nejen na své vrstevníky, ale třeba také na básníka Jiřího Karena, římskokatolického kněze a literárního historika Hroznatu Františka Janouška a na českobudějovického rodáka Jana Staňku, tehdy redaktora Zemědělských novin, jehož diplomová práce na Fakultě žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze se týkala novinářské práce píseckého rodáka, básníka Richarda Weinera.

Ale dosti vysvětlování a vzpomínání, necht' následující básně volně plují kyberprostorem!

NOC

Pohledy stínů kolem
loupí sny samoty

K obzoru táhne se pole

Po mezi ubíhá cesta

Na náspu z kamení
ospalý půlměsíc dřímá

A jedna Hvězda ze sta
padá Zlé znamení

Kolem tma Ticho Zima

VE VLAKU

Soumrak otevřel nové
krajiny u vlaku
v červeni neónové
pro zraky tuláků

Nám oběma se stýská
když noc den ukrátí
Jak chtěl bych poznat zblízka
ty kraje u trati

obzory stále nové
A kola haraší
Mrak vůně malinové
vítr sem zanáší

NA KONEČNÉ

Městský smog vstřebá zbytky
vánoční nálady
Pode mnou asfalt plytký
Předměstí za zády

Mlha do tváří studí
Za krk mi zatéká
Kohout už spáče budí
Vydám se do mléka

Jen stín jak pes tu vyčká
Odcházím za mžení
Noc je sebevrah Smyčka
na hrdle dláždění

IMPROVIZACE

Raz dva tři
Důkladné polobotky překračují louže
Horká káva v hospodě
Vzpomínky z cest
Přístavy plné lodí
a lesy pod Ještědem
Nad hlavou stovky hvězd

Nevlídne ráno kolem oken chodí
Jedem
Komíny vyhlížejí z pralesa
A oblohou krácejí šedí sloni

NA PERIFERII SKUTEČNA

Na periferii skutečna
se pase stádo zeber.
Naproti strana slunečná –
a zde v údolí zebe.

Metamorfózy úsvitu
kraj oranžově vznítí.
Mars krouží v třetí orbitu
a Saturn jasně svítí.

Měsíc kol věže kostela
krouží jak bludná sova.
Konec světa je na stélách
vryt písmem do růžova.

NÁDRAŽÍ

Dvě přímky vedou do daleka,
čehož se každý poleká.
V městě, jímž řeka neprotéká,
jsem kdysi potkal člověka.

V městě, jímž řeka neprotéká,
ten člověk čekal na rohu.
Dvě přímky vedou do daleka,
kam nikdy dojet nemohu.

Na osud svůj ten člověk čeká,
když vzduchem chví se klekání.
Dvě přímky vedou do daleka,
já myslím na to setkání.

OSTROV II.

Až sem nikdo neplove
Jsme tu sami
S ostrovem

Zde
daleko od břehů
neplatí se za něhu

Přiblížím svá ústa k tvým
Neodejdu nikdy
Vím

NÁDRAŽÍ II.

Žlutá světla jasně září
polokruhy svatozáří

svítí na svět podle norem
s čerstvou modří uniforem

V labyrintu kolejiště
jako vždy ti slíbím Příště

Rozhlas hlásí do okolí
konec jedné kapitoly
konec další epizody

Cítím vlhkost spodní vody

ZIMNÍ

Bílou mlhou, tmavým ránem
kouřívá se z komínku.
Za staříčným paravánem
stará kamna do vínku.

Ranní tmy se stále děsí
domek s bílou omítkou.
Ranní vlak zahoukal kdesi.
Někdo přešel za zídou.

Slepá okna krajem hledí,
střecha sněhem zaváta.
Boty kloužou po náledí
a boří se do bláta.

VÍTEŽSLAV NEZVAL

Vyvolávám stěží
matné snímky dění
Koně bez otěží
s uzdou zapomnění

Stříbro vodní pěny
Cembalo a loutna
Oheň uhašený
Popel stále doutná

A vzduch bývá svěží
když se něco změní –
Vyvolávám stěží
matné snímky dění

VE ZNOJEMSKÉM OKOLÍ

Ve znojenském okolí –
tam nerostou topoly:
v létě jemný prach se vznáší
nad lesy a nad poli.

Snad jsem trochu záviděl
tvrdou kůži chodidel
vesničance – trochu starší –
kterou jsem tam uviděl.

Stál jsem dlouho usmátý,
slunce kleslo na dráty.
Cesta byla potom snazší:
šli jsme spolu – já a ty.

VĚČNÍ RYBÁŘI

Vím, věční rybáři zakotví pod jezy
a sen svůj poslední v hluboké řece sní.
Hlas lidských příbytků zaznívá řetězy,
nad vchody blikají lampičky secesní.

Hlas lidských příbytků na chvíli omámí,
podivnou vzpomínku zanechá na tváři.
Jen rybky stříbrné plují dál vlnkami,
tmavými tůněmi s věčnými rybáři.

PODZIMNÍ

Vzpomínka jednou zapadlá
se občas znovu vrací,
jak písek místo kyvadla
v hodinách přesýpacích.

Krajinou zvoní klekání
v podivném, smutném tlení.
Pastýři ovcí na stráních
jsou mlhou obaleni.

Stromy jak ruce vzpínají
své větve do oblohy.
Sychravý bloudím po kraji,
kam zanesou mne nohy.

RÁNO

Kdosi nadzvedl obočí
a podíval se stranou.
Země se jednou otočí -
a je tu zase ráno.

Na zemi leží špinavé
lipové ratolesti.
Koryty toků uplave,
co držím ve své pěsti.

Myšlenku, která přichází,
chráníme svými těly.
Na stromech vlály provazy
a v dálce hlasy zněly.

TAM A ZPĚT

V létě jsem odjezdy zasvětil návratům,
zářícím v budoucnu jak mléčné opály.
Snad byly podobné leštěným achátům,
když dveře domova na klíče čekaly.

Dešťová oblaka na sebe naráží,
promoklý dobytek vrací se do stájí.
Až zase vystoupím na malém nádraží,
snad budu jedním z těch, které tu čekají.

TŘIKRÁT PRO DANIELU

I.

Povím ti o svém přání,
když budeš na mě hodná:
vzal bych tě do svých dlaní
a vypil tě až do dna,
pak pomalu bych vzdálil
své ruce od tvých vlasů –
náš svět je nejen malý –
máme i málo času.

Víš, líbíš se mi strašně –
a prosím, nevrť hlavou!
Smutek by spustil třásně,
noc stala by se tmavou,
země by byla pustá,
zima jak pod závějí –

Zatím neznám tvá ústa.
Zatím si to jen přeji.

II.

Jednou ti řeknu: „Já jsem,“
A rty mi řekneš: „Já su.“
Vzduch zavoní tvým hlasem
jak šťáva ananasu,
chtěl bych ti něco říci,
„mám tě rád“ – zní mi hlavou.
Sedíme v světle svící
a náladu mám smavou.

Až řeknu ty tři slova,
snad uvěříš mi také.
A přede mnou noc nová
a dlouhá cesta vlakem,
víš, samota mne mrzí,
nápady pořád žádné –

Řeknu tu větu brzy.
Ať zatím ve mně sládne.

III.

Cosi nás někam žene
a neznáme to jménem,
dveře pootevřené,
stín modrý na zeleném -
Chci poznat, o čem vědí
tvé krásné oči, malá,
jsem nadšen jejich hnědí -
a kolem teplo sálá.

Naše tváře se lesknou,
jsem šťastný jako dítě,
neslyším hudbu břesknou
a křičím: „Miluji tě!“
Po víně temně rudém
jsou naše hlasy němé -

Pověz mi jen, kde budem,
až jednou procitneme...

NEČITELNÝ VZKAZ

Těžký déšť dopadal na zemi zničenou,
kdosi se rozloučil prázdnými větami.
Když dveře zapadly, vrátil se pro jméno.
Vrátil se pro jméno a zůstal neznámý.

Marně tu nečekej, brána je zamčená
a gesta vracejí stříbrná zrcadla.
Jak ti mám pomoci? Zmizela ozvěna –
v ruce mi zůstala jízdenka propadlá.

CESTA ODNIKUD NIKAM

Otočí
se svět Co po tvé hlavě
Obočí
pozvedneš přemítavě

Obavy
jsi strčil do své kapsy
Ona ví
kam odcházíš Kam Kamsi

Od otce
tam pryč Snad cestou pěknou
Ovoce
už zraje Stromy těžknou

O slovo
se nehlas Není slyšet
Olovo
zatáhlo obzor tiše

Okrojí
se slupka To ti říkám
Obojí
vede odnikud nikam

Odstraní
zas říjen listí kolem
Od strání
poletí suché pole

Od zimy
nečekej slitování
Ozimy
se do oranic sklání

O vrátka
se opři Vejdi zase
Oprátka
se kývá Léto Vrat' se

STUDNA S OKROVOU VODOU

Adventy se potácely
z týhodne do týhodne
Tak zlé Tak hodné
Džbán zůstal celý

Nechte mne vodu pít
Syrinx dutých kostí
Přízraky minulosti
Štět štětina a štít

Nechte mne lůžko stlát
Ruce jsou nataženy
Krajinou táhnou polodivé ženy

HABEŠ
HLAD

KOLIK JE TO UŽ VLASTNĚ LET

Kolik je to už vlastně let,
co zkřížil jsem ti cestu...
K oblakům jsme se vznesli hned,
nemysleli na sestup.

Měli jsme přání mnohem víc,
než vyplnit se může.
Mé pavučiny železnic...
Tvé vykřičníky tužeb...

Zákoutí malých zastávek
slýchala naše hlasy.
Já na samotu neznám lék
a ty také ne – asi.

Ztráceli jsme se navzájem
a nacházeli zase.
Není to vůbec nežájem,
že o tom mluvím v pasé.

Snad do řetězu nenáhod
se naše těla vpletla.
A nemyslel jsem na odchod,
když zhasínala světla.

Věřila jsi, že zůstanu.

I já jsem věřil, dívko.
Jak blázen denně po ránu
tě hledám pod pokrývkou.

Zvuk kročejí mne zaráží –
tak prázdný je a dutý.
Tatam jsou noční nádraží
se svými viadukty.

MEZI ŘÁDKY

Z kolika studen na návsích
liják svou sílu saje?
Z dálky se ozval krátký smích
a vzduch měl vůni čaje.

Obloha náhle ztemnělá
má černo rozprostřeno.
Země se jednou zachvěla
a zašeptala jméno.

V májovém dešti vodních střel
jsem četl mezi řádky.
Nevím, kdo odtud odešel.
Vím – nevrátí se zpátky.

ODJEZD

Do dveří vstoupil letní čas
když nesvítily v noci hvězdy
Ciferník shlížel na nás ze zdi
Na římse kvetl zimostřád

Půjdeme spolu do menzy
Proč jaro dlouho dlouho čeká

Dnes náhlý sních nás nepolekal
Zůstalas v jiné dimenzi

Hledal jsem zlomky úsměvů
A nebylo mi do zpěvu
když další noc se na zem kladla

Tvá tvář se v oknech odráží
Proklínám všechna nádraží
a kladu vinu na zrcadla

VOZOVÁ HRADBA

I.

Oči se zavřely
nad letopočty
O co jsme dospěli
Oč já oč ty

Obzor se otevřel
bezbřehý
Ožily střelbou děl
příběhy

Náhrobky netečné
jako stély
kývají společně
nepříteli

Tiše a potají
blíží se i tví
Ještě nás čekají
budoucí bitvy

II.

Chléb lety zatuchlý
neokoral
Ozvěny ohluchly
Zazněl chorál

Na kopcích hranice
vzplanuly
Děsil hluk z ulice
auly

Mávali s ostudou
vlhkou dlaní
Tušili jak budou
přivítáni

Hodina příznivá
přichází bosky
Ta píseň zaznívá
našimi mozky

III.

Staleté záseky
v zemském hvozďe
Protivník odvěký
přijde pozdě

Krajino kalicha
jsi má skrýš
Pád předchází pýcha
Dobře víš

Rybníky ztemněly
při výlovu
Proč bychom neměli
dostát slovu

s kterým jsem dávno sžit
a obeznámen
Stojíme jako štít
pevně jak kámen !

PODZIM

Hledal jsem (věčně nestálý)
v úvozech stopy protichodců
Bez cíle bloudím zemí otců
kde jsme se kdysi potkali

Podivný pocit bezpečí
se náhle vrací náhle mizí
Proč jsme si nyní tolik cizí
Proč je můj smutek největší

a proč jsem tolik zoufalý
Ze stromů listy padaly
klouzavým letem netopýrů

Proč stále něco odchází
Ve vzduchu létá chmýří pýru
Malířům žloutnou obrazy

KMOTŘIČKA SMRT OBČAS PROJDE I RODNÝM MĚSTEM

Městečko trochu fádní
Nač tedy rozpaky
Návrat si neusnadním
bez země pro ptáky

Mraky jsou na spadnutí
Rozkvetly dešťníky
Cosi mne k pláči nutí
Jsem rytíř bez píky

O návratu mém zpráva
éterem nesviští
Dnes divná hra se dává
na tomto jevišti

A jenom vítr hledá
má slova na záspí
Smutek je náповěda
a obecnstvo spí

Ač slunce mraky trhá
mne zebe do kostí
a pojednou se mlha
v mé hlavě rozhostí

Nesmíš mi život vdechnout
Vždyť smrt je bez hranic
Tam mimo mne je všechno
a tady ve mně – nic

Ty víš že probuzení
má příchut' dobrých zpráv
Ráno se všechno změní
a každý bude zdrav

(V hrdle se cosi zapře
a není slyšet vět
Já vím Kdo půjde napřed
ten nevrátí se zpět)

ROZHOVOR

Vím Do minuty ticha
se mluvit nesluší
Dlážďení teplem dýchá
Mít vatu do uší

Vím Telefony mlčí
Na drátech černý flór
Chtěl bych mít mlhu vlčí
Neslyšet rozhovor

jenž končí lásku roční
a úspěchem je tvým
Konečně mlčet počni
ať mohu říci Vím

že nejsi v citech pevná
a řekneš Nevolej
Pod lampičkami června
je cítit petrolej

DNES POHŘEB

Dnes pohřeb kolem šel
a děsil svými věnci
Ten průvod nahnal strach
Jsem jenom člověk víš
který se bohužel
vrátí vždy ke konvenci
a jde dál po špičkách
a nese si svůj kříž

Zůstalo ve mně dál
z té atmosféry snové
několik obrázků
a pach hřbitovních hlin

Rád bych tu někde stál
a pohladil tě slovem

Děšť visí na vlásku
Snad odnese můj splín

PÍSEK V LÉTĚ

O staré zdi se slova tříští
jak stopy jarní únavy...
Myslíme tajně mna den příští,
který nám stoupá do hlavy.

Do staré dlažby teplo vrůstá,
i večer sálá polednem...
Spojíme opět naše ústa?
K výškám své touhy pozvednem?

Přes starý splav se voda valí,
až v nenávratnu uplyne...
Míjím ten obraz nenadálý,
aby tu zůstal pro jiné.

LÉČKA

Do ranních mlh se město skryje
a slunce nám jej objeví,
až nenápadná melodie
se tiše zeptá: to jsme vy?

Zas odpověď mě nenapadá,
ačkoliv stačí ano – ne...
Proč ukazuji městu záda,
když vrátím se tam nakonec?

Pak objevím se zase tady,
mé kroky dlažbu osloví.
S rybáři myslím na návnady,
jenž klesnou ke dnu s olovy.

LÉTO

Léto je věčná skrýš
milenců žíznivých
Okem ji nevidíš
a přece je tu
Na chvíli hlas svůj ztiš
Den hoří jako vích
A touto básní víš
vzdávám hold létu

Kolikrát jsem se už
kolikrát probudil
na stránkách vonících
do ranní mlhy

Léto je ostrý nůž
Vjíždí mi do hrudi

Den hoří jako vích
Splácí své dluhy

Z ŽIVOTOPISU (DANIELA)

Ozval se dětský křik
Byl právě listopad
Ve vzduchu otazník
Není co litovat
Dvojlisty v diáři
násobit devíti
S úsměvem na tváři
do dveří vejíti
Pod maskou běloby
vrátit se pro kleště
Nemyté nádobí)
plakalo do deště

Na desku z Rozety
Hleděl jsem v obdivu
Bohužel pouze ty
zůstala naživu
Noviny z trafiky
Dneska je třetího
Obludné deštníky
přilétly z třetihor
Sbíral jsem odvahu
stále se větším stát

Měla jsi pod váhu
Byl právě listopad

Z ŽIVOTOPISU (DĚDEČEK 1.)

Deset let zbývalo
do konce století
Času je pramálo
Kometa poletí
Pro měšce zlatníků
spěje svět do války
Za oknem v květníku
rozkvetly azalky
Gramofon nehraje
Město se nezdobí
Nemáme údaje
o ročním období

Zdědil jsi po matce
můj malý človíčku
velkou chuť do práce
Po otci opičku
A léta uplynou
Vnímám tě poznovu
když známou pěšinou
blížím se k Perknovu
něco potichu
nutí mě do spěchu

Není mi do smíchu
Dobrý den Vojtěchu

Z ŽIVOTOPISU (JÁ 1.)

Pekla se husička
Byl konec prosince
Blbého Ládička
pustili z blázince
Zjevil se na dvorku
na špalku na dříví
Mrzlo až do morku
Brzy nás navštíví
Na dveře zabřínká
broušenou sekerou
než přijde maminka
než mu ji seberou

Do krámu na rohu
přivezli polárku
Nic ještě nemohu
Vidím svět z kočárku
a brýle mámení
odložím na chvíli
kde paměť pramení
Stále mne vozili
Šedivá ulička
Mrazík mne rozklepá

Blbého Ládička
zavřeme do sklepa

Z ŽIVOTOPISU (DĚDEČEK 2.)

Na stěnách obrazy
V zásuvkách růžence
Dnes někdo odchází
ve jménu konvence
divné hry se slovy
jež vždycky slušela
té co ti odpoví
t'uknutím do čela
A tvoje podrážky
loučí se se schody
Končí hra na šašky
Vystřídáš hospody

Do kapsy u vesty
pět korun ve stříbře
Je konec siesty
U řeky levý břeh
s věčnými rybáři
co chodí nudit se
S úsměvem na tváři
hlídat své udice
Dívat se do vody
s postojem biřice

Končí tvé odchody
Bylo ti čtyřicet

Z ŽIVOTOPISU (BABIČKA)

Zase se stěhuje
ze svého bydliště
Nač tolik spěchu je
Kousek i napříště
Starý pan domácí
nacpe si do lulky
Na zdech se potácí
firemní tabulky
a jejich písmena
ztratí se naprosto
Nehledí na jména
Do země zarostou

Vkládáme do nitek
vydřené tisíce
Koupíme nábytek
do konce měsíce
a dveře domova
natřeme dohněda
Práce je hotová
Nikdo nic nehledá
Koberce od nití
Do noci u jehly

I hvězdy nesvítí
I hvězdy ulehly

Z ŽIVOTOPISU (JÁ 2.)

Rodinné skupinky
Zažloutlé papíry
Není čas na šminky
obleky na míry
strojené úsměvy
na pózy Na co to
S pocitem úlevy
platili za foto
a cestou k domovu
smutnými výrazy
hlásali poznovu
že válka přichází

Vracím se za nimi
také tak pomalý
Nevíme ani my
co zbylo z rozvalin
když vítr roznáší
vzpomínky do ulic
Začíná u naší
kde najde trochu víc
Snad myslí na zisky
a méně na ztráty

Čas je tak nelidský
Proklínám návraty

Z ŽIVOTOPISU (JANA 1.)

Vzpomínky na středu
záleží na čtvrtku
To asi nesvedu
V hlavě mám vývrtku
Hlava mne nebolí
V chůzi se nemotám
Mám rád své okolí
a přeji novotám
Cosi je nablízku
Svět je tak malinký
Na novém řetízku
laciné hodinky

Pro jindy Pro jinam
Život je divadlo
Marně si vzpomínám
co nás to napadlo
Snad jsme se nespletli
na noční procházce
Ulice se světly
úsměvy po nás chce
Zase jsi vedle šláp
smějí se aleje

Potom jsi odešla
Láska tu stále je

Z ŽIVOTOPISU (JÁ 3.)

To se už nevrátí
Jak tehdy bylo mi
V podivné závratí
nohy se podlomí
a pocit bezpráví
do krku stoupá mi
Od bodu únavy
prázdnými stopami
odcházím nejistě
Nevím nic o ránu
Smutek je namístě
a má zvuk sopránu

Vstupenky do září
voda sem přinesla
Slova už nezají
Mění se na hesla
v slovníku nezájmu
nikoli neznámém
ač v letním podnájmu
duněla významem
Podzim je bezedné
jezero bezmoci

Půlnoční poledne
Polední půlnoci

Z ŽIVOTOPISU (JANA 2.)

Poprvé Naposled
Navždy a nastálo
Jednou se vítr zved
Stmívání zaválo
zvláštní cit na ústa
do snů a do dlaní
Včerejšek zarůstá
Marné je volání
Jsme strašně složití
zvláštní a nelehčí
Dnes rozum slouží ti
Tak už víš že tě chci

To ticho po slovech
Rozhovor neláká
V nebeských ostrovech
poznávám oblaka
Proč tvoje odpověď
nejdou už otázky
Proč říkáš Chci tě teď
Vejdeme do lásky
Na tom nic nezměním
A dávno chtěla jsem

Slova jsou mlčením
Mlčení souhlasem

ZMĚNA

Podzim už klepe na dveře
Lavičky v parku osaměly
Ač hlodán časem stále celý
nacházím věrnost v nevěře

Vešli jsme spolu do léta
Na nose ještě brýle léta
Proč den si s nocí ruce splétá
když ještě stípou komáři

Náhle jsem toužil po změně
I most se tvářil kamenně
a ignoroval naše vztahy

Každý den každý něco chce
Sochy se zhlédly v dechovce
jež hraje příliš od podlahy

ZÁŘÍ

Ač bych rád zapomněl
paměť mi navrací
vzpomínky staleté
s titulkem VČERA
Zežloutli na stromě
srpnoví zpěváci
Zimě jsem naletěl
Rána jsou šerá

Prchám tvé podobě
na vodní hladině
Nemohu uniknout
Do srdce vrůstá
Toužím teď po tobě
po tobě jedině

Zbaven svých letních pout
Hledám tvá ústa

UŽ JEN MY

Ostrov touhy nocí plyne
rudě jako bikavér -
(Proč jsou naše mozky líné,
naše oči blikavé...)

Žlutá záře nočních světél
ukrývá se do louží -
(Neptej se mne, proč jsem nechtěl,
když mi hlava neslouží,
snad ti někdy řeknu více...
ostrov touhy... peřina...)

Pozdní láska – dlouhá svíce -
tiše svítí do října.

DITTRICHOVA ULICE

Budu ti říkat Mám tě rád
a pak tě líbat mezi dveřmi
Čekal jsem dlouho Lásko Věř mi
A dávno chtěl tě milovat

S pocitem zrady za zády
sleduji tajně stopy tvoje
Prameny jistot Skryté zdroje
Splývání Noční záhady

A světe zboř se Jsou i tací
kteří v tom vidí provokaci
Snad jim už srdce netluče

I naše sny se zastavily
A naše srdce v téhle chvíli
spojily pevné obruče

KONTAKT

Chci tě mít celou Na partnera
chtěl bych si ještě zahrát
Ve spánku bloudím jako včera
u botanických zahrad

I ve snu prchám od tramvaje
Tak prázdná je a smutná
Kdekdo si na partnera hraje
a moc mu láska chutná

K ostrovu touhy stočím vesla
Má loď už zvedá kotvy
Když do mých snů tě láska vnesla
dnes v noci vplouvám do tvých

PERSPEKTIVA

Víme, co se blíží... Jedna věc je jistá:
pohlédneme na svá dlouho skrytá místa.

Pozdravíme chytré, vysmějem se hloupým,
pak budeme mlčet, až do tebe vstoupím.

Snad si uvědomím, to až ráno vstanem:
nejsem zapsán v listu nikdy nepopsaném.

Pak – spoutání šaty, světlem, zemskou tíží –
přivítáme zítřky... Víme, co se blíží...

CHCI TĚ

Když rozladěná ouvertura
lupením října zašustí
a hukot říčních propustí
doléhá v noci jako můra,

když celý týden mrholí,
a o víkendu náhle pěkném
si tom, co chceme, zase řeknem,
když podzim vejdeš o holi,

omšelý... prázdný... sám a pěšky...
Když odložíme zítřky, dnešky
i šaty, co nás tísní,

pak políbím tě zas a znova
a oblékneme hudbě slova
a cit se stane písní.

ZVYK

Do dveří vstoupil letní čas
Když nesvítily v noci hvězdy
Stále jsem prchal před odjezdy
a hledal to co bylo v nás

Láska je nyní programem
stejnými slovy dnes a denně
Už netváříš se překvapeně
když slyšíš známé o známém

O mozek křemen října křísí
Slova dostala nový smysl
když listopad je za dveřmi

Marné je prchat z husté sítě
Zbytečné říkat Miluji tě
a hloupé říkat Nevěř mi

UŽ DÁVNO

Už dávno, lásko, chci být k tobě blíž...
Snad moje přání někdy vyplní se...
Proč říjen bourá prázdninovou skryš!
Proč mlha nocí vysílá své mise?

Vzal bych tě, lásko, něžně do dlaní
a vůbec bych se tě už neptal, chceš-li –
Pak bychom vzlétli – hosté nezvaní –
do země lásky, z níž jsme vlastně vzešli.

Tvé tělo svítí nocí jako plyš,
jak oltář lásky, před nímž sám se skláním.
Už dávno, lásko, chci být k tobě blíž...
A celý já se ozývám tvým přáním!

ZATÍM

Snad bych měl myslet na výšku
a šplhat vzhůru s opeřenci...
Zatím tě hledám na Florenci
s pytlíkem burských oříšků.

Snad přehlížet mám okolí
a pamatovat na ambice...
Zatím však hledám něco více:
tu lásku, která nebolí.

Snad budu čekat jenom krátce:
jítra se třpytí v jinovatce
a listopad je v programu...

Pověsím zítra do rámu
obraz dvou lidí, kteří chtějí
spojit své touhy do nadějí?

ZTRÁTY

Stala ses, lásko, inspirací
pro moje verše, pro které
hledal jsem nápad v tažných ptácích,
o něž mne podzim obere.

Když vchází láska, vchází zvána:
ukrývá barvu do šípků...
O sny mne připravují rána
a noci bez tvých polibků.

Jak hledat sny a tažné ptáky,
když okovy mám železné
své lásky... Tebe hledám taky -
a vypisuji nálezné!

x x x

Úterý
výkřik na plakátu
Zase se
snad ne ze zvyku
blížím k známému internátu
jak k životnímu mezníku

Slunce se smilovalo
nad botanickou zahradou
Málo Moc málo
známe se
Týdny jdou
a tak se známe dvojnásobně
jak třináct dní
tak třináct let

Co ještě
lásko
nevíš o mně
to chci ti všechno povědět

JEDINÁ MOŽNOST

Rok s velkým R se rozběhl tak prudce
a dosmýkal mne do léta až tam,
kde čekal život, nekonečný svůdce,
a odkud člověk nechodí už sám.

A ty jsi, lásko, na tom místě stála,
čekala na cit, který dříme v nás,
stejně tak krásná a stejně tak malá
jak dávné známé, které odvál čas.

Pak z toho místa odešli jsme spolu
do tvého světa, žlutý podzime,
na louky dešti polámaných stvolů,
do říše mlhy, již se hrozíme.

PÁTEK

Nic o mně nevíš,
a přece zůstáváš,
necháváš stranou minulost,
maličká, malá.

Na prstech jedné ruky
po rocích dojdu ke dni,
kdy představy dospívání
dostaly tvar a uklidnily spánek.

Snad jenom jedna v řadě,
snad jenom řádka statistiky,
a přece zůstáváš.
Za okny sněží.

NOČNÍ SMĚNA

Pondělí pasažér si sedá
do odpoledních autobusů
Vstali jsme právě od oběda
A máme ještě plnou pusou

Poboření jak Ninive
vstaneme touto cestou z ruin
a s podvečerním přílivem
Zaplanou světla jako rubín

Když za okny se večer setmí
zvedneme opět svoji činku
myslíce tajně na den sedmý
Den lásky a den odpočinku

ÚNOR

Jak Fénix vstanu z popela
když země teplem vzplane
U stolu místo udělám
pro nezvané i zvané

Opět se někde potkáme
mladí a tmavovlasí
už nehledíce na známé
na výtky na souhlasy

Pak podrážky své otisknu
do pláství jarních žlutek
a zdolám strmé ploty snů
mlčící jako smutek

x x x

Autobus noci jede do neznáma,
z krunýře spánku marně hledám únik.
Ráno jsem vzlétl k nebi jako sputnik
a teď tu v troskách vidím sebe sama.

Hvězdnaté nebe jevištěm se stalo,
nad hlavou svítí stovky postelí
a stovky dívek čekají jak na los,
kdo přijde první, kdo se osmělí.

Zatímco nevím, co má vlastně cenu,
autobus noci stojí u refýže,
nastalo ticho, dál mne nevez,

Zatímco země vře jak v miocénu,
nebijí dávno lvové o své mříže
a noc je těžká jako geneze.

OKNO DO TMY

Dlouho, až po okraj
zahrával jsem si s představou,
že není cesty tam
a není cesty zpátky.

Z klukovských snů
vyplouvala má loď
k neznámým ostrovům,
které jsem jenom tušil.

A jednou konečně
jsem do mapy lásky
zakreslil prozkoumané břehy
a označil tvým jménem.

Cesta mi vyšla vstříc:
jak kráčím po ní vpřed,
tak půjdu po ní zpátky,
až přijde de mých rozdílů a součtů.

KOMPAS

Předjaří: vesnické hospody
když sám a potichu mímám,
nikdo se neptá proč,
každý jen kam a odkud.

Někdy se zastavím:
pak svírám ruku v pěst
a poslouchám své srdce,
neklidné jak magnetická střelka.

Cesty jsou ještě neschůdné
šedivou babí zimou,
a přesto myslím na den,
kdy potkám i sám sebe.

DÍVKA Z METRA

Vídám tě na své každodenní trase,
když někdy zvednu oči od novin.
Netečně stojíš, nemáš zájem, zdá se -
a do mých nocí vkrádá se tvůj stín.

Lehce se opřeš o posuvné dveře
a připomínáš dávnou reklamu,
pod níž jak v lásce, tak i v nedůvěře
čekal jsem na tu, v níž se nezklam.

Když rozrazíme kordón nástupiště
a eskalátor unáší nás výš,
tíše si říkám: oslovím ji příště -
naděje stoupá vzhůru jako zdviž.

Když pohltí mě dveře od fakulty,
zas tvoje kroky slyším po chodbách
a kdesi v hloubce zvěstuje rok nultý
budoucí Johann Sebastian Bach.

Tvůj stín se ztratil do podloubí stanic -
jsem přesto s tebou, jsem tvým nejbližším,
pořád tu stojím, nečekám už na nic,
jen tvoje kroky... Kdy je uslyším?

NOC PŘED NÁMI

Miláčku Lásko Samičko
Zítra ti bude dvacet
Vsunu ti ruku pod tričko
a začnu léto vracet

Když noc se kolem utiší
tvé tělo moje získá
a budu pak tvůj nejbližší
a ty mně stejně blízká

Až oči zavřeš v objetí
tak hlubokém a pevném
navždy tě poznám po pleti
a půlnoc vzplane červnem

DLOUHÁ CESTA

Rád uchýlím se ke lstím
na dlouhé cestě k moři,
když zavoní vzduch klestím,
co na pasekách hoří.

Červnovým sluncem hnědý
jak prázdninová změna
zas potkávám tě někdy –
a míváš různá jména.

Pak malou chvíli leda
snad váhám – jako každý,
kdo epizodou shledá,
co prožil rád a navždy.

DALEKÁ I BLÍZKÁ

Den známý jako klišé
Když do myšlenek vnikám
zas pozdravy zní tiše
tvých cest odnikud nikam

S radostí kleptomana
nás zbavuje noc slupky
Když z nebe padá mana
není čas na ústupky

A žízeň oba stejnou
zas dostaneme rychle
když za skleněnou stěnou
se rozezní rty ztichlé

ZÁTIŠÍ S KALENDÁŘEM

Jak fénix lehnu popelem
až stromy vzplanou žlutí
Brzy si milá ustelem
Něco mě k spánku nutí

Co mohu čekat od září
Jsem spoután pevným lanem
Prorostu svými polštáři
na lůžku rozestlaném

Už nespočítáš básně mé
v plantážích jinovatek
Za chvíli milá usneme
a přijde zimní svátek

ODDOBÍ DEŠŤŮ

I srdce v době špiček
zrychlí své intervaly
Otvírám (zámek – klíček)
Dnes jsme se milovali

Podzim zas unikátně
rozptýlil pochybnosti
(Na promítacím plátně?)
Listopad Je to k zlosti

Šetrní do zběsila
tak rozdáváme sebe
Po ránu chybí síla
I pohlazení zebe

MEZIČAS

Nerad se skrývám do bezvětrí
když prorostlý jsem nepohodou
Miloval jsem tě včera ve tři
Říjen byl cítit spodní vodou

Tak začínáme stále znova
Tak začínáme od Adama
Přišla noc v černém jako vdova
a v té jsi byla zase sama

Den střádá smutky do prasátka
Dává korunku ke korunce
Proč otevírat zadní vrátka
Vždyť ještě pořád svítí slunce

ODCHODY

Ze suterénních špeluněk
už odcházejí hosté
Na nebi slídí úplněk
Tma neúprosně roste

Odletí tiše z nároží
poslední stíny dvojic
Noc s nimi po svém naloží
Nestojí zřejmě o nic

Odcházím z tvého pokoje
Ty sebe sama v snění
se náhle zeptáš: kdo to je?
Kdo byl tu a už není?

DŮM NA KOLEČKÁCH

Útulno jako u zubaře
a vůně jako v opičárně
je v našem domku v týhle káře
kterou se prodat snažím marně

Okýnkem vnímám aspoň špetku
podzimu Říjen rozoraný
Po ránu sháním něco k snědku
Večer zas jitří moje rány

Tahleta bedna asi přečká
nás dva mě tebe naše děti
Měla jsi pravdu Je to léčka
A život letí letí letí

SILVESTR

Dobrý jitro Nashle v lednu
Dobřej večír od manželky
Dobrý bydlo v nedohlednu
Vede o dvě koňský délky

Marně šmatám do portmonky
Pusto prázdně vymetená
Už se stmívá Zvoňte zvonky
Dlouhá léta žádná změna

Každý z nás se přesto vrací
bránit svoji diktaturu
Na svém místě denně v práci
Rudá hvězda letí vzhůru

A CO TEĎ

Ovidon: denně po pilulce
(ať vyhneme se komplikacím)
Maratón – a jsme stále v půlce
a únavou se málem kácím

Ospalé ranní milování –
vnímáš mě sklíženými víčky –
a přesto večer nemám stání
(Snad na dvě deci do Blatničky?)

Nejde to nejde třikrát denně
Říjen má slzy na krajíčku
Už doběhli jsme k strmé stěně
Za ní je –
Smrt?
Tak zapal svíčku

POD PAROU

Třeba ten úsměv je jen póza
Možná se vlastně cítím bledě
Do krku víno zvolna klouzá
Odbudeme si schůzku v sedě

V žaludku láhev cabernetu
se odpotácím do postýlky
Do mojí? Tvojí? To si pletu
Jen ty jsi svědkem téhle mýlky

Svět hraje kolo kolo mlýnský
Zase jsi chlapče jako slíva
Až bude zítřek sčítat zisky
ať nechá místo na pasíva

NAČ MYSLÍ SPÁČI VE VLAKU

Nač myslí spáči ve vlaku?
Na vepřo knedlo zelo
Ještě máš nehty od laku
Víš mně se strašně chtělo

Vždyť nelze vyhnat z paměti
vzpomínky neodbytné
Nenaletí či naletí?
Odmítne? Neodmítne?

Vím dobře jednou zestárnu
Mé ostří bude tupé
Kde najdu svoji čekárnu?
Nač myslí spáči v kupé?

ZAS AŽ NA PODZIM

Noc: mlčky střeží Polabí
komíny cukrovarů
Spánek je jako hedvábí
Láká nás do svých spárů

Korunky z řepných kampaní
zmizely do hrnečku
Prosinec zakryl zklamání
a snůh udělal tečku

Od zítřka zase začíná
čas permanentních krizí
bez konce jako krajina
co před očima mizí

KAŽDÝ MÁ SVÉHO DVOJNÍKA

Každý má svého dvojníka:
ve dvou jde sny i skutečností.
Jeden už lásce odvyká,
druhý je stále na předmostí.

První v kabátku strakatém
kličkuje někam do neznáma,
druhý zas tvrdým diktátem
podřídil cíli sebe sama.

Proč jeden paty nelíže
a druhý pořád leští kliky?
Vždyť mají k sobě nejblíže!
Dva každodenní otazníky...

SOUMRAK NA MALÉ STRANĚ

Škemravá slova modliteb
už zřídka znějí pod kupolí
Jen zvenčí doléhá sem tep
rudého srdce které bolí

Bublinky sladkých limonád
už došuměly v blízkém bistro
Chvěješ se pod údery dlát
zapomenutých mrtvých mistrů

Na náměstíčku prořídlém
čekáme marně na dvanáctku
Čas pootočil kormidlem
Zas rostou sbírky pivních tácků

ČEKÁNÍ NA OBLEVU

Zas potloukám se pláněmi
svého vnitřního meziříčí
Pod sněhem všechno oněmí
Jen holé větve vzhůru křičí

Stále se nutím do chůze
Vím březen sotva přijde dneska
Kdy ze zlomené haluze
zazní předjarní Novosvětská?

Z kamenitého úvozu
uhání zajíc přes závěje
Mráz nasazuje narkózu
i mému tělu jež se chvěje

POSLEDNÍ DOPIS

Sama víš dobře, často nestonám
a nemám úctu k předepsaným lékům.
Vždy uzdraví mě srdce (řekni: znám!),
mé spolehlivé, věrné vademecum.

Jen občas hledám lék, když objevím
v paměti díry jako v ementálu,
když čtu si dopis, o němž dobře vím,
vložený mezi stránky Kapitálu.

Noc unavená marným čekáním
nabízí okny svoji skelnou vatu,
když ke knize se pro list nakláním
a píšu si tvé jméno po vakátu.

DÍVKA Z VLAKU

Číslice digitálních hodin
zas přibližují nebezpečí konce.
Zablýskly nocí jako plamínek
a měří únor, který tone v mouce.

Už proplováme mořem výhybek:
do tašky dáváš rozečtenou knížku
a zahřeje mě jako polibek,
když pomoci ti mohu do kožíšku.

Pozdrav a ticho. Mizíš do haly.
Všívám tě do snů nesmrtelným stehem.
Vlak jede do tmy, jež ho zahalí,
do tmavých lesů obtěžkaných sněhem.

STÁLE STEJNÁ

Miláčku Někdy nelze
spoléhat na zázraky
Vyhrála tvoje verze
Já bych rád vyhrál taky

Možná ti pošlu ještě
milostnou encykliku
až aprílové deště
zabuší do deštníků

Zase tě někdy potkám
Neprchej do lhostejna
Nevěřím Starým fotkám
Pro mě jsi stále stejná

DUBNOVÁ NEDĚLE V BRANÍKU

Sluníčko kreslí do tváře
své pihy jako morseovku
Vyhnilo k řece rybáře
co nezůstanou bez úlovku

Ke slovu přijdou tenisky
když teplem vzkřiknou teploměry
Snad najdu loňské penízky
kde jsme je v říjnu zapomněli

Hospoda dneska pohřbívá
svůj zimní diplom za zásluhy
a po půllitrech od piva
zůstaly olympijské kruhy

NEČITELNÝ VZKAZ II.

Slyšel bys špendlík upadnout,
takové ticho uprostřed.
Zbavili jsme se oba pout
a šli jsme starou cestou zpět.

Žhnul červen vodou stojatou,
tvůj krok se do pěšiny vpil
velikým písmem: to já s tou
neznámou dívkou tady byl.

Už nebude ho nikdo číst,
zarostlo trsy stepních trav,
má minulost, můj rodný list,
má budoucnost, můj epitaf.

U VODY

Jazýček od mentolu
a bleděmodré plavky
Koupím ti pepsicolu
Přeběhnu přes tvé lávky

Dáme si na refýži
polibek po žvýkačce
Od čtverců dek se plíží
pohledy jako svlačce

Kam výmluvnost se skrývá
(Do telefonní budky?)
Vždyť tolik málo zbývá
Jen jeden dva tři schůdky

LÉTO V MOSKVĚ

I Vorobjovské nábřeží
promění slunce na pláže
Oblázky (na nich záleží)
do hloubi řeky naháže

Zahoukal parník pod mostem
a dozněl jako melodram
Proč podzim voní kompostem
Vrátit se do něj nehodlám

Pak pozdrav bílé flotily
jen první sníh mi pošpítá
a tanec vloček opilý
jenž záclonami prosvítá

ÚSTUP

Jak vládní vojsko v Itálii
je platné slunce na podzim,
když sám se v šedé mlze skryji
a nevzdoruji korozím.

Noc pod svou střechu z eternitu
mne žene, kde spím s pocitem
příslibu družstevního bytu
na nebi smutkem politém.

Bankrot cestovních kanceláří...
Pryč? (pěšky jako za vozem)
Skulinkou ve zdi vchází září,
jež promění vše v černoze.

HODINA H

Miláčku,
nezbývá už mnoho času.
Přijde čas stínoher,
ustanou letní signály,
žluté květiny v oknech.
Rád bych ještě stihl
vteřiny po probuzení,
únik před deštěm
pod společný deštník,
barevnou hudbu
denně, zítra jako dnes.

Už nestačí
vyladit večer přijímač snů,
a všechno padá z rukou,
obrazy se ztrácejí z rámců,
ptáme se kam,
kam, kam.

Miláčku,
nezbývá už mnoho času.
Přijde čas odejít,
v hodinách to naposledy zahrčí,
dveře se zavřou.

Pět minut před dvanáctou.

ČAS ODEJÍT

Babí léto tichých hrází...
Do mlhy se potápějí
žluté listy – sebevrazi,
prchající před nadějí.

Konjunktura motorestů
odchází do nenávratna,
marně za tmy hledám cestu
z rámu podzimního plátna.

Pocit pomalého tlení,
mrtvé stráně vinohradů,
na stromech už listů není,
napodobují ho v pádu.

JSI A NEJSI

Jsi a nejsi. V ohni vzplaneš,
černobílý negative,
zmizí s tebou jako zátěž
všechno to, co bylo dříve.

Jako sklíčka do vitráží
skládáš stíny předvčerejška.
Jeho tvar se v mozku sráží,
ale jenom ztěžka, ztěžka.

Skončíš ve špinavém prádle,
než okénko po okénku
vyličíš kraj za zrcadlem,
který vidím už jen zvenku.

Jsi a nejsi, sedmilháři,
tenký pásku z celuloidu.
Jednou, až mě sehne stáří,
s tebou k nepoznání dojdu.

RÁNO MOUDŘEJŠÍ VEČERA

Do cesty se mi stromy staví.
Proč nezapíjet špatné zprávy?
Dneska jsem zjistil při fernetu,
že ti už hlavu nepopletu.

Snad usnu tvrdě, v bezvědomí,
a zapomenu na ty stromy,
než přítel budík za rozbřesku
pustí svou obehnanou desku.

NÁDRAŽÍ PRAHA- STŘED

Nádraží Praha-střed. Rozednívá se právě.
Úsvit se rozvoněl po stesku, po únavě,
už dávno odešli poslední cestující
a šero obsadilo nástupiště spící,
dávno se rozjely rychlíky do všech směrů.
Sotva tu po ránu udělám kariéru

na slepé koleji, sám na posledním postu
nádraží Praha-střed, do něhož s ránem vrostu.
Jen tramvaj ožíví ulice liduprázdné,
jen já tu nehnuté přemýšlím, kde to vážne,
jen občas zabzučí z Šedivé magistrály
autíčko, malý brouk, a zase zmizí v dáli.

Nádraží Praha-střed. Den otevírá dveře.
Úsvit se rozvoněl po slzách, po nevěře,
milión budíků přehlušil náhle vzlyky,
na šňůrách rozkvetly provlhlé kapesníky
a slané krůpěje vzlétají někam k jihu,
kde moře otvírá svou náruč jako knihu.

TRANSDANUBIUM

Směr nástupiště. Deštík, téměř jarní,
smývá ti černou barvu na řasách
a já si přeji: lásko, nezešární,
a z odjezdu, ne z návratu mám strach,
když pokračuji v naznačeném směru,
prorážím lokty lidskou bariéru.

Už jen pár minut. Někde mezi námi
vyrostla náhle převysoká zeď,
čas utíká a s těmi vteřinami
blíží se PŘÍŠTĚ, mizí krátké TEĎ,
vidím tvou tvář už jenom v dálce, za sklem,
jak na hladině, jak v zrcátku prasklém.

Nečekala na povel výpravčího.
Snad jsme dnes byli spolu naposled,
má letní dívka, rozečtená kniha,
z prvního schůdku ohlédneš se zpět,
ztrácíš se v davu, vzdaluješ jal skvrnka
ve velikosti kávového zrnka.

NAPOSLED

Vítr vířil prach,
chodce oslepoval,
suché listy proháněl
pod okny porodnice.

Prostějovský lihovar
zakrýval úplněk
oblakem Starorežné.

Zvedla jsi oči:
zůstaň. Druhý den
poslední rozloučení,
tvář za vlající záclonou,

říjen.

NEKLID

Růžový lístek z šatny
svírám v dlani
jakoby stále, dodnes.

Byla sobota,
k našemu stolu mířily
ze všech stran
hladové pohledy vojáků.

Děšť, kouř z komínů
klesal k zemi. Náměstí
bylo liduprázdné,
snad že se dlažba chvěla
jako před výbuchem.

PŘED ODJEZDEM

V prázdné nádražní hale
pročítala jízdní řád,
růžový tloušťík
tě dychtivě sledovali
z okénka INFORMACE.

Vztáhl jsem ruku,
abych mu zakryl oči,
ale na poslední chvíli
jsem zkameněl: dnes už ne,
už tě nemám jen pro sebe,

skončili jsme. Polibek
voní nejistotou.

DEMOLICE

Červen. Nepříjemný hmyz
byl neustále ve střehu,
plesnivé zdivo úpělo
pod okny buldozeru.

Dopolední ulice
nahmatala jazykem
mezeru po vytrženém zubu.

Jen pouhou náhodou
spatřil jsem tvůj obličej
v hloučku přihlížejících –
ve vteřině, dodnes pokryté
rozvířeným prachem.

STRUHY

Zůstat
mohlo být krokem do prázdna.

Obzor byl příliš blízko,
z šedivých kopců kolem
stékaly tenké pramínky
až na dno zapomnění.

Neklidně jsi vzhledla
k dozrávajícím švestkám,
mraky na spadnutí
svazovaly nohy.
Z oken domků vyhlížela
nevynesená smrtka zimy.

ŽÍZENĚ

Hospodu na rozcestí
smetla autostráda.

Nečekaným nárazem
Se okenní tabulky
rozlétly mna tisíc kousků,
pršelo. Nad hlavami
dávno oplakaných stolovníků
praskla žárovka, švábi
slídili v prázdných pullitrech.

Rumové zátiší, konečnou,
přeťaly křížem zaváhání
dvě brzdové dráhy.

SEN

Klíč: bylo odemčeno,
v přízemí elektroměr,
u stropu pavučiny,
na schodech prach a prach.

Stiskla mi pevně ruku.
Do útrob starých skříní
prchají stíny představ,
nedotýkám se klik.

Šmouhy, snad po požáru,
otisky vlhkých dlaní,
dopisy na podlaze,
Víc nevím. Ale ty?!

TICHÝ ROK

I.

Smutek ticho nevyváží,
ticho v zahradách,
ticho po výměně stráží,
ticho hvězdných drah.

Splynula jsi na obzoru
s oraništěm, jež
pevností je mého vzdoru,
nedobytná věž.

V říjnu kolem dveří chodí
ticho, věčné snad,
ticho potopených lodí,
zvěstující hlad.

II.

Sotva kroky, jež nás mívají,
dozní, též strach z nich,
začne za tmou žaluzií
poletovat sníh.

Spolu s ním se ticho snáší
do strun, do kašen,
svět je pokryt bílou kaší,
cukrem poprášén.

Ticho mléčné, ticho vláčné,
už se rozprostří,
než den s nocí souboj začne,
souboj na ostří.

III.

Ticho propast nepřeklene
s květy předjaří,
dřív než – sluncem posílené -
skončí v herbáři.

Kdysi neshrabané listí
tleje v zahradách,
když hledíme - touhou čistí -
na jazýček vah.

Dopadají jarní deště
na zelený pruh,
ticho svírá nás jak kleště,
mlčí voda struh.

IV.

Tráva žárem popálená,
na obloze dým.
Ticho, tráva po kolena.
Dnes už nejsem tvým.

Smutek ticho neprolomí,
jenom prchnout stač.
Až dohoří všechny domy,
popel spláchne pláč.

Vzlétli ptáci-samotáři
v den, jenž není zván.
Ticho srpna, ticho září
čeká u mých bran.

PRUNÉŘOV

...a byl už podzim,
když skončili. Pátek vzrůstal
ze sklenic šampaňského,
hudba se podřídila otáčkám
pátého turbosoustrojí.
Místní krasavice, dokrmované
malými pivy v mlze na terase,
budou až do nedohledna vzpomínat
na předtím nevídaná
políbení ruky po valčíku. V těch dnech
se srazily vlaky u Veselí
nad Lužnicí, čelní skla lokomotiv
se rozprskla do tmy, právě jako teď
naše slzy na nástupištích,
hoši v montérkách, králové kantýn,
už jen bez tebe, bez tebe, bez tebe,
ale zatím opilí tancem,
průzračnou tekutinou loučení,
sevření výsypkami, dnes naposled
skokem přes jazykovou bariéru
roztočíme lokál, a dokud kůže
na bubnu vydrží, nebudeme
končit. Dnes ještě ne, ještě ne,
podpíráme vesmír drsnými dlaněmi,
jako vy nás a my též sami sebe
a sami v sobě i své tam někde doma.

OBLEVA

Dezertní víno metropol
m šplouchá sladce po kolena,
utopím v něm svůj světobol,
ne skončí tahle dovolená,

poslední týden líbánek,
který mám stále na talíři.
Velikonoční beránek
už smutně na porážku míří.

Nemíchej slzy s vermutem,
víno tím pásem ztrácí cenu,
ztrácí ji v čase pohnutém,
na který sotva zapomenu,

až interhotel Kocourkov
uzavře tvoje vzlyky za zdí...
Jak bárka, pro níž škoda slov,
špinavou vodu března brázdí.

ZTRÁTA PAMĚTI

Vím jen že odkudsi
voněla káva s rumem
Mnoho rybářů u přehrady
sumcova smrt

Kvetl okřehek
a prádlo na šňůrách
To asi včera pana Šustra
v restauraci Zátíší
pěkně obrali u karet

Potom nad hlavou
přeletělo hejno ptáků
s plochou dráhou letu

POST FESTUM

Sucho v krku Prázdnost v břiše
Zpropadeně Zase pozdě
Zatracená železnice
Zítří píšou ministři
Už dotančilo
jelito s jitnicí

Jak k tomu přijde
milovník umění
Je po hudbě příborů
a sochách lahví vína

Záclonami zežloutlými kouřem
dávno zatáhli oponu
stínového divadla
zvědavých tváří kolemjdoucích

MLSNÁ KOČKA

Kvůli kočce domácí
zbytečně se utrácí:
ráno pro to zvíře hlučné
sháním mléko plnotučné,
nebo – když ji dostanu –
dobrou sladkou smetanu.
Sardinky jsou její láska,
denně nad telecím mlaská,
a když svátek koček slaví,
k večeři je losos pravý.
Zkrátka, je to paní domu –
a já bez koruny k tomu.

ŽIRAFÁ NA VSI

U rybníka po hrázi
žirafák se prochází,
natahuje mlsnou hubu
po žaludech statných dubů,
kousne si i do listí,
ať se zuby pročistí.
Po vesnici letí zpráva:
tááákhle dlouhokrká kráva!
Jenom babka krátkozraká
nepoznala žirafáka,
zavrtěla hlavou prostou:
ty děti jak z vody rostou.

DIVNÁ ŽELEZNICE

To je divná železnice!
V pokladně je pijavice,
mašinfíra, co se vzteká,
silně připomíná šneka,
a výpravčí v čepici
podobá se opici.
Revizor - slon z pantografu –
usmívá se na žirafu,
jezevec, šéf na stavědle,
pevně sedí v jejím sedle.
A teď pozor, pevné nervy:
ostatní jsou samé želvy!

SLON A DÝNĚ

Vsadil se slon se slonicí -
sloni, to jsou labužníci -
že ukradne chobotem
pěknou dýni za plotem.
Strčil chobot mezi laťky,
s dýní však to nešlo zpátky,
a tak musel dýni sladkou
nechat zase za ohrádkou.
Oba sloni si pak dýně
zakoupili v Zelenině
a slon vzal si poučení,
poctivost si nyní cení.

JAK TRÁVÍ KRÁVY

Když vám třeba jasné není,
že je tráva na trávení,
podívejte na krávy,
co se trávy natráví!
Žaludek na čtyři díly
vědci krávy sestrojili:
v bachoru se tráva mihá,
následuje čepic, kniha,
co tři části stráví dnes,
bude zítra trávit sléz.
Pak z té dobré potrawy
vznikne mléko. Na zdraví!

x x x

Cože? Prý je ryba němá?
Ale jděte, co vás nemá!
Ryba mluví rybí řečí,
nepoznáš ji od člověčí,
a co ryba nemá v hlavě,
v slovníku si najde hravě.

SRPEN

Přešli jsme hráz:
kdesi u stavidla
se mne chytil jako klíště
pocit nebezpečí.

Nad strništi
bez hnutí visela mračna.

Chtěl jsem se vydat zpátky
po stopách letních jablek,
ohlédla ses tiše,
mlčky řekla – pojd'.
Údolí se rozevřelo
před váháním v nás.

PRASE-PROVAZOCHODEC

Naše rozpustilé prase
chodí po provaze zase,
říkám mu, že brzy spadne,
nedá však na rady žádné,
usmívá se po straně,
balancuje na laně.
Asi nemá hrůzu z výšek
ten náš sádelnatý smíšek,
běhá po prádelní šňůře,
já se cítím hůř a hůř,
když mám ve svém pokoji
prase... šňůru... obojí...

STARÁ PORTYČ

Přežije
rok 2000
jen v nás.

Podzimní rána
jsou ohmatanou učebnicí
anatomie odcházení.
V ulici Jablonského
slepé obdélníky oken,
Před domkem číslo 57
se náhle zrychlí tep.

Pahýly trámů
jako řada vykřičníků.

VRAŽDA V PANOPTIKU

Úsměv zubní protézy,
kabelka a klibouk,
na chůdách mísa
kouřících karbenátků.
Ohřívací láhev
v ohrádce pro veverky,
pod skleněnými poklopy
ztrouchnivělé dorty.
Ve sbírce brouků potemníků
prázdná místa.

Mezi dveřmi
oslepující bouře fotoblesků.

MALÝ NOČNÍ NÁVRAT

Za tmy vjíždím tramvají
(souprava je naplněna
starými telefonními seznamy)
do otevřených dveří
restaurace Arco. Slepí šachisté
zarůstají pavučinami
a šípkovými růžemi. Pátrám
v řadách opuštěných sklenic
po jedné z letního odpoledne:
umyto, uklizeno – chvíle,
kdy je daktyloskopie v koncích.
Kniha přání a stížností
tlačí pod hlavou. Kolem tiše
našlapuje kočičák,
vládce dlouhých nedopalků,
nedojedených obědů
a zapomenutých tašek.

ČAS ODEJÍT

Babí léto tichých hrází...
Do mlhy se potápějí
žluté listy – sebevrazi,
prchající před nadějí.

Konjunktura motorestů
odchází do nenávratna,
marně za tmy hledám cestu
z rámu podzimního plátna.

Pocit pomalého tlení,
mrtvé stráně vinohradů,
na stromech už listů není,
napodobuji ho v pádu.

TOPNÁ SEZÓNA

Cirkulující horký morek
zvolna rozhýbal
spící kostry radiátorů,
natřené nemocniční barvou.

Rezavé mříže zpustlé zahrady
nedokázaly zastavit
postupující frontu
mlh a plískanic.

Jen občas prořízne
mléčné zátarasy
tajně dohodnutého mlčení
kvílení sanitního vozu.

Tehdy hasnou vášně
a vzplane shrabané listí.
Vzdechy litinových žeber
zapalují, zhášejí i nás.

KOLEJE

Rooseveltova kolej
v Holešovicích
svítila do lednových nocí
žlutými obdélníky oken
a v blízkém paláci
tichém po požáru
pořádala koroze a smog
veletrh nesplněných přání

Na střechách tehdy náhle
roztál neduživý sníh
a snad ještě od Silvestra
se stále pletly nohy
a letopočty v datu

Nebylo mi dopřáno
čekat na den účtování
kdy po trati pod okny
projede poslední vlak

Ve stanici Praha-Bubny
smutně vybuchují
konec jízdy do stanice Touha

JIŽNÍ ČECHY

Kolikrát
se budu ještě vracet
do rovin
protkaných vlásečnicemi struh

Krajina
stříbrných pravdomluvných ryb
stále ještě vyčkává
připlotí konvoje lodí
s objeviteli

v montérkách
se špínou za nehty
s poloviční slevou
na lokálku

s otevřeným srdcem
s dluhy a závazky

S čistým štítem

AŽ SE BUDEŠ VRACET

Až budeš jednou
vracet se mlčky k tomu,
co nemělo se stát
a přesto stalo se,
věřím, že do seznamu
ztrát prověřených časem
nepřipíšeš i den,
kdy jsme se potkali.

Tehdy, na sklonku léta
byla už chladná rána
a listy v korunách
tušily blízkou žlut'.
Haluze praskaly
pod koly maringotek,
když do teplejších krajin
odjížděl lunapark.

Nedovedl jsem asi
(a nedovedu ještě)
myslet jinak než slovy:
navždy a napořád.
Prý láska je jen slovo
a ani v prach se neobráť.
Proč přesto cítím dodnes
kouř z jejích spálenišť?

Jen třináct měsíců
a navíc třináct dní
náleželi jsme sobě.
(Jak z Kašpárkova snáře.)
Hrálo nám do ruky
počasí, čas a jízdní řády
a ač to bylo krásné,
nebylo toho dost.

Od těch dob v Blanici
proteklo hodně vody
a ještě více piva
v hospodě Na radosti.
Nenašel jsem tě v jiných,
jen lépe sebe v sobě.
Dnes vím: do téže řeky
podruhé nevstoupím.

Až budeš jednou
vracet se v mysli ke mně,
stejně jako já k tobě
se stále vracím zpět,
snad protnou se ty cesty
na místech, která známe.

Je lepší zapomínat -
a nebo nevědět?

TY

Nevím, jak bych vůbec mohl
vylákat tvůj obličej
do končin procitání.

Jako světlo na konci tunelu
se přibližuješ
noc za nocí.

Pokaždé jiná
tím světlem
a tou vzdáleností,

pokaždé stejná
radostí z čekání
a strachem z nedočkání.

KOLIK NOCÍ

Kolik nocí zbývá
do mé sebevraždy
za pomoci sudu
vína Karneval

Řeknou
byl to slíva
tak odešel navždy

Ještě chvíli budu
Ani o den dál

Kolik nocí platím
za tvé rozhodnutí
Prý samota léčí
Trpím doposud

Žiju jenom zatím
Je to na spadnutí

K čemu plané řeči
Vyvalte ten sud

STUDENÁ VLNA

Až budu z cílů slevovat,
pak nejen z předsevzetí
stane se nepotřebný sklad
nenarozených dětí,

i z minulého života
vystoupí hořké chvíle,
až kolem prstu omotá
si beznaděj mé cíle.

Vysoké sloupce výher, ztrát
se octnou v nepoměru
a snad si řeknu, sotva rád:
mám k sobě nedůvěru.

Pak mezi lidmi vyžvaní
procenta nutné slevy
účetní našich zklamání,
jenž o lásce nic neví.

APRÍL

V prosklené vitríně
rozevřená křídla novin
Jízdní řád osudu
rubrika seznámení

Uprostřed hlav
dychtivých očekáváním
jsem v očích muže
se zdviženým límcem
spatřil nenávist

Na Václavské náměstí
se snášel jarní déšť
když prchal tramvají
číslo dvacet čtyři
do smutných Holešovic

Den jako z obrázku
Zimní čas odešel
Na ulicích se potácejí
truchlící pozůstalí

CIRKUS

Za šera přituhlo
Z rádia hlásili
rumovou vánici
směr jihozápad

Opice žongluje
s obručí volantu
V lóžích se rozdává
hypnotikum

Ty zimy v nížinách
artisty netrápí
Jedeme Je přece
po výplatě

V mrazivém šapitó
zahřívá publikum
chraptění motoru

Smrt smrt smrt smrt smrt

x x x

Když rudé šípky zrají v úžlabině,
dává nám léto sbohem potichu.
Mlha se platí do smuteční síně,
nebožtíci se choulí pod cíchu.

Pak vchází podzim. Nezná slitování –
rozdává rány hlava nehlava.
Návrší marně povodni se brání –
to na Olšany stoupá Vltava.

Shrabané listí čeká na kremaci,
na hrobníkovu těžkou lopatu.
Na drátech dlouho otálejí ptáci,
tušíce snad, že není návratu.

OSADA LIŠČÍ

Až zmizí šedé tváře za záclonou,
zarostou chlebem i kameny v polích
a vyvěračky, které v bahně tonou,
prorazí hradbu stromů na homolích.

Ručičkou dlouhých stínů strážních věží
zapadající slunce odpočítá
vteřiny tmy, jež příkrádá se stěží,
a návrat hvězd, děr nebeského síta.

Noc, předzvěst rána, kdy se z lesů kouří,
noc tichých bdících, co se spánku brání,
co usedají do observatoří
za teleskopy našich snů a přání.

Když mázdry očí rozvírají sýci
v ruinách statků, které nejsou ničí,
tak odhodlaně, tváří ke hranici
se prudce žluté vlajky oken vztyčí.

x x x

Přemáhám vizi rozpálených kamen
Do sněhu stéká chladný lesní pramen

Pohár ti půjčí babka ze záchodků
Bleskově dělám předposlední fotku

Nedočkal jsem se vlídných Mariánek
kde obličej laská teplý vánek

Se zapřením jsem musel změnit téma
Led v potocích i mezi námi dvěma

Předjaří cvaká zuby na kredenci
Na stromech v lese vlají oběšenci

x x x

Když za účelem adaptace
přechodně uzavřeli
restauraci Sofia,
přehlédl jsem oznámení
na omšelých vratech.

Nevím ani, jaké bylo
roční období,
nevzpomínám si už na den
ani na hodinu.

Temným průjezdem
jsem došel po paměti
k dřevěným schodům
v očekávání kebabčat
a Medvědí krve.

Na odpočívadle stála
hradba z pytlů cementu,
hnědé dveře uzamčeny
na sedmero zámků.

Zprvu jsem si představoval,
že je to jen ve snu,
potom jsem si uvědomil
tvou poztrácenou tvář.
Vzpomínky se rozutekly
na Pankrác, do Vysočan,
opřel jsem se o stěnu
a přestal vnímat hlad.

Nedovedl jsem pochopit,
že je to všechno jinak,
má lásko.

ŽIDOVSKÝ HŘBITOV U PÍSKU

Uprostřed víru křižovatek
větrné domy beze stěn
Procesí táhne do záhumní
Prostor je smutkem obezděn

Závory strmí u přejezdu
jako dva prsty přísežné
Zubatá šesticípou hvězdu
svíravým kruhem obežne

Na svazích roní vodoteče
do brázd své slzy hořknoucí
Do těch míst přicházíme vkleče
když den se ztrácí do noci

Jen stromy zimně odolaly
Spadané listí tleje v nás
Jen vlaky dlouhé noční vlaky
stavějí tichu příkrou hráz

Z kamenů křičí zašlá data
Runové písmo ptačích stop
Už nebolí nás každá ztráta
a bezvýznamné škrábance

Mráz drtí tváře bez obrysů
předlouhým těžkým objetím
To zbloudili jsme spáleništěm
k žhavému slovu: OSVĚTIM

CHATOVÁ OSADA

Idylka jako z pohlednice:
od cigarety Partagas
se vinou modré proužky dýmu,
cukrová třtina sládne v nás,
srpen se blíží k poslednímu,
jablíčka ještě kyselá,
v poledne stahují se bouřky
nad zátočiny řeky Mže,
po ránu ale ani mráček,
jen bílé čáry od stíhaček
a barometr, který lže.

Ty děti rostou jako z vody.
Pro pivo s džbánem do hospody.

A je to tak a nejinak,
mezi první a druhou lžící,
klesá životní úroveň,
vyjídají nás rákosníci.

Den odpočinku je jen náš,
když omezenost drží stráž.

Povezou domů plná břicha.
Je neděle, svět mdlého ticha.

Kéž nikdo by jim nezáviděl
opelichanost mladých křídel.

x x x

Už pěkně dlouho jsem se
nepotkal se svým trafikantem
Měl vždycky moji značku
navíc pár vlídných slov
Krabičky s velbloudem
zpod pultu nevyplují
v tom krámku naproti
bufetu Labužník

To těžké aroma tabáku
čerstvých novin
už natrvalo vsáklo
do srsti čtvernožce
Kvílivé struny kory
na víčku od doutníčků
déšť městu rozechvívá
jak černocho černošce

Tak léto odchází
jak líný koráb pouště
i jako prodavač
ten vládce tabáku
Jsou vůbec naživu?
Proč jsem je odtud pouštěl!

Blíží se poledne

Prší a prší

ZIMNÍ SLUNOVRAT

V krajině neprostupných mlh
které ti v letu brání
snáz dostáváš se pod povrch
svých lehkavých přání

Strach ze zimy strach z mlčení
tak rychle nevyprchá
Slunce se zhouplo k Dyleni
Zůstáváš se mnou hluchá

Dnes podzim klesne na pažít
(má jméno od pažítky?)
a na nosítkách – k čemu žít -
ho vnesou do sanitky

Závoje kouře z komínů
snad vyvedou ji z lesů
Skrývajíce svou nevinu
jsme stále na přetřesu

FLÁM

Zatímco ve vinárně Olympia
u nové kolonády
mlaskají bubny Simmons
jak zátky od ryzlinku,
na hřebenech Krušnohoří
umírají lesy.

Když jsem přijal pozvání
na výtečnou kávu
do bytu v Kolmé ulici
nad Maří Magdalénou,
smrky vyslovily zprávu:
dobjováno.

Po ránu mi v hlavě zněly
zvuky cirkulárky,
pak se stromy proměnily
na šatnové bločky.
Pospíchal jsem na nádraží
přes most. Kalná Ohře.

LISTOPAD

V období dešťů
jsme srdcem stále v babím létě,
shrabané listí dávno tleje
a my v něm brouzdáme se ještě.

V období dešťů
jsme hlavou dávno v říši sněhu
a plánem dávků pod stromeček
vykupujeme čísi něhu.

V období dešťů
jdou kalné vody srdcem, hlavou,
a stále víc se potápíme,
když utíkáme před záplavou.

PODZIM

Přichází podzim neprostupných mlh,
v němž všechny touhy s listím opadaly.
Pak vločka sněhu uzavírá kruh,
v němž jsme se náhle o rok starší stali.

Vzpomínky blednou na košíky hub,
pod klenbou stromů nasbírané vkleče.
Zubatá s kosou odnáší svůj lup
z jednotek málo intenzivní péče.

Vylétli ptáci z bezpečí svých hnízd,
když zazněl signál k pravidelné trase.
Poslepu budou souřadnice číst,
aby se k jaru vrátit mohli zase.

POD SNĚHEM

Zpáteční lístky dávno vyprodány.
Pod sněhem země hledá zapomnění,
hojivou mast na uštědřené rány,
na jizvy v srdci, které vidět není.

Do nížin vstoupí hory s lavinami,
laviny vtrhnou tiše do soukromí,
i vánocemi půjdou stínem s námi,
i pod mrtvými zářícími stromy.

Škrabošku strhnou přeplněné stoly -
vždyť nikdo neví, co je pod mísami!
Nechceme nic, jen chceme jakýkoli
zpáteční lístek, slib, že nejsme sami.

MEČ A VÁHY

K svačině měli kuře na paprice,
probrali drby, kšefty, choroby,
a vrátili se zpátky do radnice,
mající tehdy ještě podloubí,
a v místnosti, kde konšelský sbor sídlí,
během povolování opasků,
když zasedli do blahobytných židlí,
odklepli kamenickou zakázku.

Kéž nebyla by nikdy nevidoucí,
myslel si mistr sochař nad dlátem
v tom městě dávno uplynulých nocí,
jazýčkem vah i mečem rozťatém.

Zazděno bylo podradniční loubí,
ona však stále drží pevně zbraň
a misník vah se zmítá někde v hloubi,
když staré skutky dopadají naň.

PŘED DEŠTĚM

Před deštěm nikdy neskloníme hlavu,
až nad námi se večer rozhostí,
a dovedeme jistě do přístavu
lod' naděje a spravedlnosti.

Proč starý koráb nevyplovává z láhve,
neumí nikdo sáhnout po zátce,
otevřít oči a uvěřit zprávě
o opuštěné, spící posádce?

Vždyť vydáme se rádi do průtrže
pokoutních pomluv, skrytých do kapek,
pro naše sny, ne pro umělé růže
a dávkovaný papírový vděk.

Před deštěm nikdy neohneme záda.
Ale co v dnech, kdy stále neprší
a suchá půda s vláhou vsákne ráda
jen sladkou lež, ne pravdu nejtvrdíší?

PO LÉTU

Jen dlouhý smutek srpnový
tu zbude po mém létu,
až ranní mlhy napoví
několikátou větou.

Hlas předpovědí bez hranic
po ztrouchnivělé lávce
vede mne k době beranic
a chůze po skluzavce.

Nastává podzim bezbřehý,
kdy opadané listy
Pohřbívat začnou příběhy,
jimiž si nejsem jistý.

SLOVA

Už nenávidím všechna kdyby,
pokud a až a jestliže
a přetvářku a sliby chyby
a konverzaci přes mříže.

Ti z druhé strany barikády,
kterou jsme každý obklopen,
rádi se otáčejí zády
a rádi slídí u oken.

Čas neurotický vyčkáváním
se právě dere do dveří.
Mám strach, že vstupu nezabráním
těm s pokřivenou páteří.

Je třeba rychle stavět stráže,
nepostižené slepotou.
Ten úkol nikdo nevymaže.
Je jedinou mou jistotou.

x x x

Ještě nikdy nebylo tak špatně,
aby nemohlo být ještě hůř.
V týchle čtyřce nikdy nejsme na dně,
chop se svojí sklenice a kuř.
Máme tu dost kvalitního piva,
cigaret a stoly sražený,
není vidět, že se venku stmívá
ztrácí smysl všechno snažení.

Ještě nikdy nebylo tak dobře,
aby nemohlo být ještě líp.
Málokdo si ale záda odře
kariérou po žebříčku chyb.
My už dávno víme o postupu,
Vyzkoušeném tady U lípy:
na účtence piva v pětistupu
a další se nesou od pípy.

Ještě nikdy nebylo tak včera,
aby zítra nemohlo být hned.
Nedobrovolného kaskadéra
dělá každý, který hlavu zved.
Jdeme vzhůru do nového jitra,
hostinský už peníze si vzal.
Ještě nikdy nebylo tak zítra,
aby včera nemohlo být dál.

ZATÍM

Před restaurací U černého vola
parkují hoši z fabriky svá kola
a usedají k pivu. Na programu
pak mají už jen opici a mámu.

To básník není nikdy bez starostí:
bojí se o svět v jeho bezbrannosti
a touha po tom, že se ten svět změní,
ho utvrzuje v tom, že ten svět není.

Mrtví k nám živě mluví z dávné doby,
živí si zvykli na obytné hroby.

Zatím jsme stále ještě v bezvědomí
a v moři lesů umírají stromy.

Zatím jsme stále ještě na rozcestí
a žádná cesta není bez bolesti.

Zatím jsme stále ještě bez kreditu
vepsat si lásku do vlastního štítu.

NEBEZPEČNÁ BLÍZKOST

Ach podvečery: člověk v obležení
Plazím se tudy maskován psím vínem
Aki si říká že to vůbec není
Jen ať se díví město pod Libínem

Tři sestry dneska hrajou ve Veteši
Fanánek Hagen pje do mikrouše
Ondřej se těší těší těší těší
Aki se brání odmítá a kouše

Zuzana bulí že je v jiným stavu
a jedno žváro za druhým v ní mizí
Sokrates zvedá číši bolehlavu
a zapomíná smutky svý i cizí

Bráška už odpad Jako černé sperma
je na ubruse rozbryndané kafe
Marně se snažím nějak změnit téma
Nemusí pršet stačí jen když kape

Fousatá ségra sbalil nákou děvku
a odchází s ní směrem k pisoáru
a pankáči se nutí do popěvku
a policajti zahajou šťáru

Lomikel chlístá chlísty u pokladny
Táhnou ho pryč a že to není třeba
Jožo si stýská že je tolik hladný
Jde do výčepu pro tekutej chleba

Opice šplhá ve snu na rozhlednu
kde ouřad zřídil úkryt pro pobudy
Ondřej se nikdy nezabouchnul v lednu
a teď to tedy slíže se vším všudy

Personál stačí jenom valit oči
Sklepmistr padá z tácu na parkety
Vrchní si myslí něco o svoloči
To radši v krojích sousedy a tety

Třínohý vandrák od pultu se vrací
Pivo mu na zem teče od batohu
Průvodů byl by skvostnou dekorací
jak zaplétá si mezi nohy nohu

Ondřej je mimo Očekává facky
a vedle sebe neskutečnou Aki
a kámoše a zlitý sedmnáctky
a všechno to co k tomu patří taky

Ondřej teď ví že nikdy nezestárne
a jestli umře ví kdo bude plakat
a je to nářez jako Na Kovárně
co tady visí u vchodu ten plakát

Kuchař si vzadu hraje s gilotinou
Pravdy se stejně nikdy nedoberu
a rodiče mi nikdy neprominou
že jsem jim ukrad fantastickou dceru

PAVLÍNA JE V TOM

Sranda ve Vltavským Tejně
ale vlastně tady stejně
Pavčina je v tom
Jožka to je pěkný zvíře
asi byl moc často v díře
Pavčina je v tom

Místo aby v Český Lípě
upíral svý zraky k pípě
Pavčina je v tom
Inu tihle Prešováci
mají kladný poměr k práci
Pavčina je v tom

Napřed uděláme štando
potom svatbu sbohem srando
Pavčina je v tom
Nebudem si dělat hlavu
Pavčina je v jiným stavu
Pavčina je v tom

Nad kvartýrem u matičky
černej prápor visí z tyčky
Pavčina je v tom
Bráška nemá starost o byt
Bude si tam děvky vodit
Pavčina je v tom!

NA BĚLIDLE

V bufetu Na starym bělidle
byl jsem dnes původně na jídle
Dal jsem si však rovnou točený
Lék na mý ledviny zničený

Viktorka funguje za kasou
Dnes se jí pracký tak netřesou
Zase má paruku nakřivo
Stojím tu a čekám na pivo

Dva tady zapíjej kriminál
Vždyť jsem tam taky byl krucinál
Tak jim hned vobjednám bechera
ať vidí že nejsem posera

Vida jí Viktorku tu čúzu
stříká si intimsprej za blúzu
aby se tou cestou zkrášlila
večer se myslivci líbila

Je hrozně zpocená v podpaždí
Ale to mě dnes už nedráždí
Řikal jsem doktorce na psindě
že mně to dnes už nák nepřinde

V rohu tam co visej kabáty
bufetí babička s vnoučaty
Taška jí zbytkama přetejká
a pivo do hlavy natejká

Babička z marsky si zatáhne
Drobáky v kapsáři prohrábne
Spatří opuštěnou sekanou
za chvíli už jí má sbalenou

V opačným koutě maj hafany
co tady vyčkávaj na pány
Zovou je Tyrl se Sultánem
Sliny jim z tlam tečou až na zem

Občas se vychčijou pod sesli
Vloni sem vzteklinu zanesli
Kdyby je vedoucí neměl rád
nenechal by je tu pobejvat

Ach bufet řečený Bělídlo
Zase sem zapomněl na jídlo
Tak si dám ještě dvě tři čtyři
kroky mé k domovu zamíří

Vnoučata zase moc skotačí
To my sme bejvali jinačí
Babička trochu si zdřímнула
To má z té opice z minula

Spokojen odcházím z bufetu
a ani nohama nepletu
Ráno mi bylo tak nějak mdle
Léčím se Na starým bělidle

ŽLUTÝ PROSTOR

(Františku Trávníčkovi)

Dívám se na obraz
přes závoj dýmu z cigarety
a objevuji
doposud nepotkané světy

Stejně tak jako já
v sobě se nevyznám
vyznám se v nich
Snad jsem tam já sám

A cestou tam
je duše náhle čistá
Od nepaměti jdu
na nepoznaná místa

AKI Z NOVÝ PAKY

Na nádraží v Nový Pace
nakouk jsem do restaurace
Viděla mě moje Aki
která tam seděla taky

Prej že razí do bufetu
kde má zaměstnanou tetu
nadlábnout se nějakým zbytkem
smočit chobot v pivu řídkém

Tak já říkám milá Aki
puďu do bufetu taky
V společnosti starejch dědků
roztočíme nákou pětku

Dneska mám i na ferneta
co má ráda tvoje teta
Tobě třeba koupim buřta
abys byla trochu tlustá

V bufetu se u lahváče
Aki málem nerozpláče
že nádraží nevynáší
pražský holky to maj snazší

To víš že se Václaváku
nevyrovnej hosti z vlaku
Na nádražní toaletě
dneska štěstí nepokvete

To víš Aki Nová Paka
Samý nemajetný paka
Z Václaváku lepší holky
nevobcházej v bufé stolky

Plácli jsme si že tě pasu
Nehleděl jsem na tvou krásu
Byla by si úspěšnější
kdybys byla trochu hezčí

Koukej Pár let do důchodu
Dlouho nevidělas vodu
Cibul mírně vane z huby
Vyražený přední zuby

Teta s hadrem kýve hlavou
Z fernetu jí oči plavou
Sme tu v dobrý společnosti
Všude kolem lepší zhosti

Lovim vajgly z popelníku
Snad budem mít dneska kliku
Aki balí do ubrousku
čisi nakousnutou housku

Z bufetu du spolu s Aki
Zpátky na nádraží taky
Aki ach ty tvoje vlaky
Aki Aki z nový Paky

VIDĚL JSEM

Viděl jsem ve snu vinný keř
a rozzářené hlávky zelí
a modře pruhovanou zvěř
a lásky které zapomněly

Viděl jsem ve snu plakáty
a žluté svitky pergamenu
Tak vrať se liste odváť
na slova už si nevzpomenu

Viděl jsem ve snu Moniku
jak strmě klesá vzhůru k nebi
Žádný z nás není bez hříchu
Kdo z nás ví co je zapotřebí

PRO LUCII O MONICE

Lucie!!! Já porušil slib!
A nyní nevím? Nevím? Vím?
Snad budu moci někdy políbit?
Ach – nikdy, nikdy už nebude líp.
A to je všechno, co teď nevím. Vím?

Lucie – ty víš, kdo je Monika?
A kdo se skrývá v apokryfu Aki?
Ach, tebe se to taky dotýká...
Víš, navždy budu s ní – a s tebou taky
a (?) je v tom všechno, co se neříká.

Lucie!!! Já porušil slib!
A nyní vím. Ach jo. A nevím.
Drž palce. Prosím. Monice a mně.
Ty přece víš. Je mi teď prachbídne.
Lucie, já porušil slib,
Tak prosím pochop. Nikdo jiný neví.

VE SLOVECH

Slova slov
chci ti dát,
jež nás nesou jako vodopád,

slova slov
z knihy knih,
bez nich na světě už nebyl bych,

slova slov
ze svých úst,
jenom slzy skanout nedopust',

slova slov,
věty vět,
na něž marně hledám odpověď,

slova slov
pro náš boj,
naše trápení a nepokoj,

slova slov
dáš mi, vím,
nepodlehnu tvářími loudivým,

slova slov,
věty vět,
na něž s tebou najdu odpověď...

PRO LUCII O MONICE II.

Lucie, prosím, pochop naše těla,
která se možná ještě neviděla,
a že to všechno bude ještě těžší
a že jsou věci, které nevyřeším.

Lucie, prosím, pochop naše vztahy
a světlo, pod nímž stojím zcela nahý
a hlasy, které všechno náhle ztiší
a hloubky, které děsí svojí výší.

Lucie, prosím, pochop naše duše,
k nimž se i blízcí staví zcela hlouše.
Lucie, neznám Aki bez Ondřeje.
A touto vírou nikdo nezachvěje.

PRO MONIKU O MONICE

Slzavé údolí tvého klína
je věc na kterou zapomínám
Tak prosím dodej mi víc víry
že potok v nás je ještě stále čirý

Vzdálil jsem blázen ústa od tvých nohou
a další lásky už mi nepomohou
Vzdálil jsem vzdálil ruce od tvých ramen
a marně hledám nenacházím pramen

Slzavé údolí tvého klína
zůstane moje nesmazaná vina
tak prosím dodej mi víc síly
pro věci které jiní nespatri

PRO LUCII O MONICE III.

Do naší chvíle poznání se ztrácí,
pomalu nevím kam až jsem byl vnesen.
Z hnízd nepoznání rozlétli se ptáci,
nevím, já nevím, co až bude pak.

Do našich tváří snad se vrátil ledem,
pomalu nevím kam až došlas ty.
Nebudem nikdy nebudeme jiní
a nevím nevím to co bylo předtím.

Jak hledat cestu tam odkud už není,
jak najít spánek za nočního bdění.
Lucie, prosím, přines nám svět světla
a touhu dohnat hvězdu, která vzlétla.

KDE A KAM

Kde jsou ty klíče a kde je ten zámek
a kde je ten zámek a kde jsme teď my?
A kde jsou ty duše a kde jsou ty tváře
a kde je teď on a kde jsme teď my?

Ne do podzemí a do nebes taky
a v Petrohradu povalili sloup.
Ne, v bezvědomí nejsem schopen akce,
na kterou čekáš už jen ty a ty.

Ne do poddanství do bezpráví taky
nebude nikdy cesta dokořán.
Ach jo, je ještě cesta do těch bran.
A tam je konec. Snad ten nejtěžší.

Raději zdechnout než kde zemřít vkleče.
Poslední výkřik odebere síl.
Raději lásku nežli kompromisy.
Nedopust', Bože – já už okusil!

NĚKDE DOLE

Co když jsme všichni sami kolem sloupu
Ach ta představa tak tlačí tak tlačí
V té řece už se nikdy nevykoupu
Zbude jen pláč a pláč a pláč

Co když je všechno všechno jinak
a láska není jinak než jak k smrti
Z propasti vážně nikdy nevylezu
A je to tak a je to nejinak

Co všechno známe známe o tom sloupu
Podkroví zbývá už a suterén
V té řece se už nikdy nevykoupu
Když dávám komu to a co a co?!

KOČKOHROCH

Máme doma tlustokožce,
odpočívá na rohožce.
Napůl hroch a napůl kočka,
kdo nevěří, ať si počká.

Z hrocha tělo, z kočky hlavu,
půjdeme s ním na výstavu,
aby lidé řekli: och,
to je krásný kočkohroch!

PŘED PODZIMEM

Nevěřil jsem věřil že až přijde září
bude to jinak stejně jako dosud
a jenom stěny s obrazy se změní
a na setkání bude jenom ona

Jen s ní a v ní a v noci klidný spánek
a bez bezmoci rána do omdlení
a nelíto je líto všeho beze tváře
bez přítomnosti která bolí moc

Takové ráno bez těch nových novin
a bez polibku který nikdy nebyl
a bez vítězství kde jsou moje prohry
a stojím za tím cesta zpátky není

KONEČNĚ

Do věže nazpět ani do bezvětrí
Jen Aki asi neví o co běží
Na lustru visí plastická fotka
Ve snu jsem potkal i ty které neznám

Konečně vzlétly nad krajinu deště
Na jejich křídla čekal jsem už dávno
Co když zas v očích zůstal kousek ještě
toho co bylo smutku zaprodáno

Po letech nyní nenávidím léto
které jsem kdysi vyplnil svým letem
a poslepu se vrhám do podzimů
a mlhou trnu slepý ke kompasu

JÁ JSEM AGENT KROKADÝL

Sme agenti estéběčka
Nejsme tedy žádný béčka
Máme konspirační byty
Nebudeme nikdy bitý

Sme agenti estébé
Bé bé bé bé bé bé bé

Cizí jména cizí tváře
Peníze a svatozáře
Kdo bude spát s mojí ženou
Kamarádi na zapřenou

Já sem agent estébé
Bé a bé a bé a bé

Želvy mloci vodní tvoří
Potvory a prototvoří
Pozitivně lustrují
aligátoři kajmani

Kroka kroka krokadýl
Schválně kdo tu bude dýl

DOVNITŘ

Bezvětvé stromy vydržely v přítmí
až do dočkání tíhy tváře která
utíká neví nezná logaritmy
a přece ví zná scénář podvečera

Nerad bych někdy setkal se už náhle
a vstoupil krokem z cesty bez průměru
a potkával jen oči nenadálé
a stárnoucí strach zimních podvečerů

Krbaté svahy holých polostínů
Ve stínu pohled na rty smrti němé
Snad v nás je ten kdo nepřiznává vinu
a nad slupkou si lžeme lžeme lžeme

BUSÍ BUS

V busím busu do Vodňan
v debilní housence
praskla během té jízdy
torzní tyč
a zaryla se ti do břicha
už beztak zjizveného
osmdesáti pěti porody
Řidič se poblil
Myslivec klesl na kolena

No bezstarostná dovolená

VLAK TUBERÁK

Na nádraží hnáty běží
abych ještě stihla stěží
půlnoční vlak do špitálu,
do voperačního sálu.
Průvodčí měl na karkuli
karanténní kuklu,
jeden vagón tuberkulí,
dva vagóny muklů.

V kabelce sem ještě měla
půlku flašky malagela,
na záchodě před narkózou
přituknu si s ňákou kozou,
než mi páni profesoři
s broušenejma nožma
vyndaj z břicha, co mě choří,
zašijou to kožma.

Mašinfíra z voleje
bral to mimo koleje,
toho sem se nenadála,
takovýho ementála.
V jedný nestřežený chvíli
muklové pryč prchli,
my ostatní dorazili
do špitálu v Chrchli.

VOHYBAL

V zahrádkářský kolonii
roste kanabis,
nevadí to policii,
nevidí to BIS.

V hospodě u báby Lišků
máme sladkej kouř,
hostinská má trávu k dišku
a šlukuje houšť.

V chatičkách se sklizeň suší
pod dohledem pak,
příště bude práce tužší,
až dozraje mák.

V hospodě u báby Lišků
to by si si dal,
po ránu mám těžkou šišku
z farmy Vohybal.

PUTIM

Z Protivína do Písku
jezdím vlakem přes Putim
I kdybych byl koženej
v Putimi se probudim

Zas Putim zas Putim
tam co vládne Rasputin

Žije tady Cimbura
Prej dělával faráře
Švejk s nim chodil na pivo
Ale prej už nekáže

Zas Putim zas Putim
tam co vládne Rasputin

A z tohohle všechnoho
lidi velký hlavy maj
Vystupujou ze vlaku
domů dou a nemávaj

Zas Putim zas Putim
Tam co vládne Rasputin

VYSCHLÁ ŘEKA

Jen tady v mrtvém korytu
ležíme pěkně v zákrytu
my co umřeli před potopu
a hroby už nám nevykopou

Jen tady v mělkém meandru
ustlali jme si na vandru
a stopy k sloním napajedlům
jsou plné slzí zpátky před dům

Jen tady v zemi nikoho
je dávno všechno hotovo
a uspívá nás do bezmoci
strach z probuzení náhle v noci

SNĚHOBÝLÍ

Obílený kostel
Obílené věže
Poprvé i posté
neprocítám vleže

Obílený kostel
Obýlená paměť
Oblíbená postel
Obyčejná závěť

Obílený kostel
Sněhobílé klíny
kterými jsem prošel
bez pocitu viny

ODPOTKÁNÍ

Jak nedosáhnout Krista bez setkání
když nepotkávám Krista uvnitř kleneb
a setkání se nikdo neubrání
když jednou je cestou poznat sebe

Jak nemilovat lidi kteří vědí
Jak neuvidět tváře které neznám
Jak nenávidět toho kdo mne přežil
Jak najít další Jak najít náš seznam

Jak nedohlédnout nedohledné věci
když jediná je cesta právě tudy
Monika první tuší nebezpečí
Já je už nyní žiju se vším všudy

NEUSÍNÁM

Ne Neusínám často za barpultem
Jen se chci někdy octnout v roce nultém
Ne Mezilásko Vážně nejsem zvíře
Jen někdy vstávám nebezpečně smířen

Ne Neusínám nikdy bez představy
kde snad jsi ty a s tebou mnohé jiné
a všechno na mně najednou se staví
a taky ve mně co mě někdy mine

Ne Neusínám Nepřestává příkon
a odpor Výkon Nespím bez náboje
a nad hlavou jen němé tváře ikon
a na nich oči jejich tvoje moje

PROČ?

Proč jeho slovo mě už neochrání -
a je to on či jeho sluha brání?
Proč ve slovech jsou právě ony věci,
které mne drží - ale nevyléčí?

Proč jsou ty věci – nenacházím výčet!
Proč jsou ty věci, pro které chci křičet?
Proč do těch věcí byl jsem náhle vtažen?
Proč už jsem tam a nenacházím bázeň?

Ted' už jsem tam a nevím co s tím dělat,
když nejsem on a ani tlustý prelát.
Ted' nacházím jen cestu bez počátku:
neztratit nikdy slovo. Ani řádku.

VIA C. D.

Znám kapky vína z Ježíšova kříže
i oplatková sousta z jeho těla
a přesto chcípám stále nepřiblížen
ale to za mne nikdo neudělá

Znám becherovku z Jidášovy moči
i pepermintku ze slin Satanových
a přesto dodnes sedím v kolotoči
ač v duši toužím po cestách tak nových

Znám krásnou dívku která není moje
i když být mojí nikdy nepřestane
a tak se snažím hrabat z toho hnoje
a strachy nevím co se potom stane

MONICE

Slovo jako pohlazení
nepřichází v rozednění
zatímco se do větvoví
ukrývají sněžné sovy

Nepřichází v rozednění
protože tu vůbec není
protože má na kahánku
noční hlídač svatostánku

Protože tu zatím není
slovo jako pohlazení
propadám se dolů někam
kde až dosud jsem a čekám

MRAKY

Ty bílé mraky někde nad hlavami -
to nejsou mraky, to je snad ten s námi,
a naše tvář se ztrácí v nepoznání
možnosti místa, kde už nejsme sami.

Ty bílé mraky, ano, já v nich pluji,
já, obyvatel prvohorních slují,
já, objevitel cest odnikud nikam,
které mé bratry vedly k Amerikám.

Mraky, mé mraky, plujte nad ostrovem,
který mé sestry nenazvaly slovem,
u jehož břehů vlny slz se tříští
a jenž je zemí pro mé děti příští.

JEMEN

Jemen
Jedem

Jemen
Řemen

Jemen
břemen

Jemen
semen

Jemen
Křemen

Jemen
temen

Jemen
Böhmen

Jemen
Jedem

Jemene Jemene
z kachního vemene

DVOJČATŮM

Víš,
kolikrát ještě přejde sních,
než přijde ráno
věčného jara?

Náš sen
je zatím pouze příslibem,
však oheň v nás
byl zažehnut už dávno.

Nastane den,
a znamení se splní:
otevřené oči
a navždy čtrnáct.

DIVNÝ VĚCI

Moje voči vidí
u nás doma v peci
prapodivný lidi,
prapodivný věci.

Podívej se na ni,
na tu starou svini,
která neví ani,
jak se prádlo špiní.

Podívej se na ni,
kouká za kravama,
odkojená laní,
litovaná váma.

Vyšla z toho zmatku
souložnice hrocha,
co si při tom v zadku
vibrátorem rochá.

Vlasy barvy lvíce
uhořely v peci,
odlétlo i více:
uletěly věci!

Skloň se, Samotřetí,
s prsem k Jezuleti,
ono neodletí,
on – už neuletí...

ROZDĚLUJI

Vstal jsem a řekl:
já jsem dělící čára uvnitř vás
a tedy tímto
a konečně
rozděluji vás na špinavé a čisté

TVÁŘ MIKULÁŠOVA

Jih! Však ne na dohled
přes koruny a střechy.
Řítí se samoleť
a psáři bystří slechy.

Po levém boku Jan
s patero hvězdičkami,
na patře povíjan
a v suterénu máma.

Po pravém boku nic,
smrduté Bakaláře.
Brodím se skládkou svíc
a následuji psáře.

PAVLÍNĚ

Z nebe se sneseš déšť
žlutých květů
až v katedrále
ponoření pod hladinou
budeme trávit opakovanou
tisící první
slavnost svatební noci

JEŠTĚ PAVLÍNĚ

Nebyl jsem tam
v tu chvíli
kdy se země černým trychtýřem
otvírala nahoru
a právě proto
jsi tam nebyla ani ty
abys mi podala ruku
a udržela mě dole

Ó JÉ KOMUPAK CO

Ó já, my se máme!
Komupak co dáme?

Sádru
tomu v kvádru,

ocas
braným v potaz,

vdovu
témuž rovu,

vejce
čarodějce.

Sliby
spícím s hříby,

jmeli
stále bdělým,

svíci
hledajícím,

uši
naleznuvším.

Červotoči v kolotoči
mločí oči pod obočí.

KARLOVI NAD RYCHTOU

Ráno tě budí zvony
a jejich duté tóny
buší ti tupě v hlavě
a hyzdí pronikavě
to ráno růžolící,
to ráno po opici.

Jsou však i dny, kdy zvony
nevniknou na záhony
spánku, jenž slétl shůry,
a nezaplaší můry
vzpomínající chvíli
z noci, kdy všichni blili.

ALKY BLUES

Jen jednou sem tam byl a už tam nevlezu,
dyť vona podobala se tvrdýmu železu,
na stěnách plakáty s vobézni Merilín,
já čtyry piva k tomu rum a sedum vín.

Ještě že měl sem zrak v tý chvíli zastřenej,
nedat si kafe byl bych okamžitě koženej.
Z televize na mě stříklo to bosenský bezpráví,
a já si furt valil to pivo a rum do hlavy.

Já k tý vzpomínce lezu dneska jak k obrazu,
když nehtama se držim, voči držim vod srázu,
než vyhodí mě z toho pajzlu majitel,
můj nalejvač tím chlastem svině a můj spasitel.

V SAMOTĚ SMEČKY

Vzplál sad. Pod stromy kosti
v hlíně tlí mrtvých psů.
Štěkot. Od smrti prosti,
jejich díl ponesu.

Vzdech. Jabloň dohořela,
jablka pukla v ní
a tmou se kutálela
do studny poslední.

Sten. Duše mrtvých štěňat
se vyvalily z hlin,
z úst vytryskl mi špenát,
zbarvený krví slin.

Však psíci jablek lačni
zmizeli v studni též.
Osleplý slyším: začni
stavět svou strážnou věž!

NAD STAROU MAPOU

Vyjmi groš
z měšce slov
Uvážlivě jej tam lov

Obětuj jej do úst mlži
plujícímu po kaluži

ještě než
vzplane krov
Dům u cesty na hřbitov

Tento dar
budiž zván
vstupným do zámořských bran

kde sny slov svou loď loví
pojmenovává ostrovy

Šumavan
Dlouhý Jan
Mořeplavec Langerhans

Z moře hřbet
noří zas
obr jménem Pankreas

Vynořené části těla
ostrovy jsou
Slova celá

Vkleče proš!
Vrátí mrož
marně utracený groš?

KONEC?

OBSAH s bibliografickými údaji:

(Číselný kód za názvem básně datuje vznik nebo dokončení, resp. den definitivní úpravy textu básně; pokud byla báseň publikována tiskem, následují citace.)

NOC 050574

- Řeka hledající. Písek, Okresní kulturní středisko 1977, nestr.

NA KONEČNÉ 101274

- Řeka hledající. Písek, Okresní kulturní středisko 1977, nestr.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 3

VE VLAKU 101274-231077

- Cesta. Písek, Okresní kulturní středisko 1978, s. 52.

IMPROVIZACE --0475

- Řeka hledající. Písek, Okresní kulturní středisko 1977, nestr.

NA PERIFERII SKUTEČNA 281275

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1979, s. 19.
- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 29.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 3.

NÁDRAŽÍ 250476

- Cesta. Písek, Okresní kulturní středisko 1978, s. 47.
- Květy 1979, č. 23, s. 23.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 4

OSTROV II. --0777

- Cesta. Písek, Okresní kulturní středisko 1978, s. 48.
- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 29.

NÁDRAŽÍ II. 280877

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1979, s. 20.

ZIMNÍ 081177

- Zítřek 20. 1. 1983, s. 3.

VÍTĚZSLAV NEZVAL 221277

- Cesta. Písek, Okresní kulturní středisko 1978, s. 51.

VE ZNOJEMSKÉM OKOLÍ 190178

- Znojensko 12. 7. 1978, s. 4.

VĚČNÍ RYBÁŘI 160278

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1979, s. 20.
- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 5017.

PODZIMNÍ 050378

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1979, s. 21.
- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 5017.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 4.

RÁNO 150378

- Mladý svět 1978, č. 35, s. 20.
- Jihočeská pravda 6. 10. 1978, s. 4.

TAM A ZPĚT 230478

- Naše noviny (Strakonice), magazín léto 1983, s. 16.

TŘIKRÁT PRO DANIELU 050778

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1979, s. 22-23.
- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 33-34 (jen části I., II.).

NEČITELNÝ VZKAZ 150978

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1983, s. 42.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 5.

CESTA ODNIKUD NIKAM 261078

STUDNA S OKROVOU VODOU 051278

- Odpotkání. Písek 1994, s. 5.

KOLIK JE TO UŽ VLASTNĚ LET 20-210179

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1981, s. 11-12.

MEZI ŘÁDKY 120379

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1979, s. 19.

VOZOVÁ HRADBA 010479

ODJEZD 080479

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1982, s. 15.

PODZIM 080479

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1982, s. 18.

ROZHOVOR 220679

- Rodným krajem. Písek, Okresní kulturní středisko 1980, s. 14.

KMOTŘIČKA SMRT... 200679

- Rodným krajem. Písek, Okresní kulturní středisko 1980, s. 18-19.

DNES POHŘEB 020879

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1982, s. 19.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 6.

PÍSEK V LÉTĚ 190879

- Zítřek 28. 8. 1979, s. 3.
- Mladý svět 1980, č. 37.
- Písecká čítanka 2. Písek 1981, s. 170.

LÉČKA 190879

- Naše noviny (Strakonice), magazín léto 1982, s. 11.

LÉTO 210879

- Naše noviny (Strakonice), magazín léto 1983, s. 7.

Z ŽIVOTOPISU (DANIELA) 260879

- Časopis FO SSM FFUK 1/81.
- Dveře II. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1983, s. 8.

Z ŽIVOTOPISU (DĚDEČEK 1.) 260879

Z ŽIVOTOPISU (JÁ 1.) 270879

Z ŽIVOTOPISU (DĚDEČEK 2.) 270879

- Časopis FO SSM FFUK 1/81.
- Dveře II. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1983, s. 5.

Z ŽIVOTOPISU (BABIČKA) 270879

- Časopis FO SSM FFUK 1/81.
- Dveře II. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1983, s. 6.

Z ŽIVOTOPISU (JÁ 2.) 280879

- Časopis FO SSM FFUK 1/81.
- Dveře II. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1983, s. 7.

Z ŽIVOTOPISU (JANA 1.) 300879

- Časopis FO SSM FFUK 1/81.

Z ŽIVOTOPISU (JÁ 3.) 170979

- Časopis FO SSM FFUK 1/81.

Z ŽIVOTOPISU (JANA 2.) 170979

- Časopis FO SSM FFUK 1/81.

ZMĚNA 100979

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1982, s. 17.

ZÁŘÍ 100979

- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 6452.
- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1982, s. 16.

UŽ JEN MY 071079

- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 45.

DITTRICHOVA ULICE 101079

- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 46.

KONTAKT 171079

- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 47.
- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 5020.

PERSPEKTIVA 181079

- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 49.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 7.

CHCI TĚ 181079

- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 48.

ZVYK 241079

- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 51.

UŽ DÁVNO 241079

- Rodným krajem. Písek, Okresní kulturní středisko 1980, s. 13.
- Dveře. Český Krumlov, Okresní kulturní středisko 1980, s. 50.

ZATÍM 301079

- Rodným krajem. Písek, Okresní kulturní středisko 1980, s. 13-14.

ZTRÁTY 081179

- Rodným krajem. Písek, Okresní kulturní středisko 1980, s. 12.

x x x (ÚTERÝ – VÝKŘIK NA PLAKÁTU) 121179

- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 5020.

JEDINÁ MOŽNOST 191179

- Rodným krajem. Písek, Okresní kulturní středisko 1980, s. 12.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 7.

PÁTEK 180180

- Odpotkání. Písek 1994, s. 8.

NOČNÍ SMĚNA 210180

ÚNOR 070280

- Naše noviny (Strakonice), magazín jaro 1982, s. 16.

x x x (AUTOBUS NOCI...) 140280

- Lipík 1992/12, s. 47.

OKNO DO TMY 210280

- Listy písecké kultury 1992/4, 2. strana obálky.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 9.

KOMPAS 24-280280

- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 5018.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 10.

DÍVKA Z METRA 150380

- Literární měsíčník 1981/2, s. 137.

NOC PŘED NÁMI 120580

- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 5015.

DLOUHÁ CESTA 200680

- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 5018.

DALEKÁ I BLÍZKÁ 240680

- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 5019.

ZÁTIŠÍ S KALENDÁŘEM 041080

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1981, s. 32.

OBDOBÍ DEŠŤŮ 311080

- Časopis FO SSM FFUK 1/80, list č. 5019.

MEZIČAS 161180

ODCHODY 271180

- Odpotkání. Písek 1994, s. 10.

DŮM NA KOLEČKÁCH 221280

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1981, s. 30.
- Kmen 1983/27, s. 4.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 11.

SILVESTR 221280

A CO TEĎ 070181

POD PAROU 090181

NAČ MYSLÍ SPÁČI VE VLAKU 100181

- Mladé literární Louny, Louny 1982, nestr.

ZAS AŽ NA PODZIM 120181

- Kmen 1983/27, s. 4.

SOUMRAK NA MALÉ STRANĚ 150181

KAŽDÝ MÁ SVÉHO DVOJNÍKA 150181

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1983, s. 43.

ČEKÁNÍ NA OBLEVU 190181

- Literární měsíčník 1982/6, s. 151.

POSLEDNÍ DOPIS 230281

- Literární měsíčník 1981/9, s. 133.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 11.

DÍVKA Z VLAKU 230281

- Literární měsíčník 1982/6, s. 151.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 12.

STÁLE STEJNÁ 18-190381

- Literární měsíčník 1982/1, s. 148.

DUBNOVÁ NEDĚLE V BRANÍKU 010581

- Naše noviny (Strakonice), magazín jaro 1982, s. 16.

NEČITELNÝ VZKAZ II. 100781

- Literární měsíčník 1982/6, s. 151.

U VODY 200781

- Literární měsíčník 1982/6, s. 151.

LÉTO V MOSKVĚ 200781

- Kmen 1982/14, s. 7.

ÚSTUP 170981

- Mladé literární Louny, Louny 1982, nestr.
- Kmen 1982/14, s. 7.

HODINA H 211181

- Literární měsíčník 1982/9, s. 152.

JSI A NEJSI 090282

- Odpotkání. Písek 1994, s. 13.

RÁNO MOUDŘEJŠÍ VEČERA 120482

- Kmen 1983/20, s. 12.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 14.

NÁDRAŽÍ PRAHA-STŘED 010582

TRANSDANUBIUM 040782

NAPOSLED 140782

- Odpotkání. Písek 1994, s. 14.

NEKLID 150782

- Lipík 1993/7-8, s. 42.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 15.

PŘED ODJEZDEM 170782

DEMOLICE 200782

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1983, s. 44.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 15.

ŽÍZENĚ 210782

- Lipík 1993/7-8, s. 42.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 16.

SEN 210782

- Lipík 1993/7-8, s. 42.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 16.

STRUHY 230882

- Almanach. Písek, Okresní kulturní středisko 1983, s. 45.
- Zítřek 6. 8. 1987, s. 3.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 17.

TICHÝ ROK 051082, 21-221082

PRUNÉŘOV 061182

- Kmen 1983/15, s. 6.

OBLEVA 190283

- Kmen 1983/27, s. 4.

ZTRÁTA PAMĚTI 100783

- Zítřek 3. 10. 1991, s. 5.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 17.

POST FESTUM 100783

- Lipík 1993/7-8, s. 42.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 18.

MLSNÁ KOČKA 310783

- Náš domov 21. 11. 1986, s. 12.

ŽIRAFKA NA VSI 310783

DIVNÁ ŽELEZNICE 310783

SLON A DÝNĚ 010883

JAK TRÁVÍ KRÁVY 010883

x x x (COŽE? PRÝ JE RYBA NĚMÁ?) 150883

SRPEN 150883

- Zítřek 22. 8. 1985, s. 3.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 19.

PRASE-PROVAZOCHODEC 210883

- Mateřídouška 1987/6, s. 6.

STARÁ PORTYČ 180983

- Zítřek 26. 1. 1984, s. 3.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 19.

VRAŽDA V PANOPTIKU 180983

- Odpotkání. Písek 1994, s. 20.

MALÝ NOČNÍ NÁVRAT 250983

ČAS ODEJÍT 021083

- Odpotkání. Písek 1994, s. 20.

TOPNÁ SEZÓNA 030184

- Lipík 1993/7-8, s. 42.
- Obrys-Kmen 1996/2, s. 5.

KOLEJE 110184

- Lipík 1992/12, s. 47.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 21.

JIŽNÍ ČECHY 250184

- Kmen 1984/29, s. 4.

TY 03-040284

- Zítřek 26. 7. 1991, s. 3.

AŽ SE BUDEŠ VRACET 070284

KOLIK NOCÍ 180284

STUDENÁ VLNA 280284

- Zítřek 12. 4. 1991, s. 3.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 22.
- Obrys-Kmen 2002/8, s. 3.

APRÍL 060484

- Lipík 1993/7-8, s. 42.

CIRKUS 160484

- Odpotkání. Písek 1994, s. 23.

x x x (KDYŽ RUDE ŠÍPKY...) 190484

- Odpotkání. Písek 1994, s. 24.

OSADA LIŠČÍ 020584

x x x (PŘEMÁHÁM VIZI ROZPÁLENÝCH KAMEN) 050584

x x x (KDYŽ ZA ÚČELEM ADAPTACE) 080584

ŽIDOVSKÝ HŘBITOV U PÍSKU 290784

CHATOVÁ OSADA 180884

x x x (UŽ PĚKNĚ DLOUHO JSEM SE...) 090984

ZIMNÍ SLUNOVRAT 141184

- Obrys-Kmen 1996/2, s. 5.

FLÁM 131284

- Bohéma V. (Písek), březen 1990, s. 25.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 25.

LISTOPAD 111085

- Zítřek 7. 11. 1985, s. 3.

PODZIM 140986

- Zítřek 25. 9. 1986, s. 3.

POD SNĚHEM 201086

- Zítřek 15. 1. 1987, s. 3.
- Bohéma V. (Písek), březen 1990, s. 3.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 26.
- Obrys-Kmen 1996/2, s. 5.

MEČ A VÁHY 300788

- Zítřek 18. 8. 1988, s. 3.

PŘED DEŠTĚM 221088

- Zítřek 3. 8. 1989, s. 3.

PO LÉTU 290789

- Budovatel (Strakonice) 12. 9. 1989, s. 4.
- Bohéma V. (Písek), březen 1990, s. 4.

SLOVA 270889

- Bohéma V. (Písek), březen 1990, s. 4.

x x x (JEŠTĚ NIKDY NEBYLO TAK ŠPATNĚ...) 061089

ZATÍM 89

- Zítřek 17. 10. 1991, s. 2.

NEBEZPEČNÁ BLÍZKOST 15-160391

- Lipík 1992/10, s. 17

PAVLÍNA JE V TOM 300391

NA BĚLIDLE 190591

- Lipík 1992/12, s. 47

AKI Z NOVÝ PAKY 190591

- Lipík 1992/12, s. 47.

ŽLUTÝ PROSTOR 020791

- Zítřek 19. 7. 1991, s. 3.

VIDĚL JSEM 130791

- Odpotkání. Písek 1994, s. 26.

PRO LUCII O MONICE 190791

PRO LUCII O MONICE II. 010891

VE SLOVECH 120891

PRO MONIKU O MONICE 120891

- Lipík 1992/10, s. 18.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 27.

PRO LUCII O MONICE III. 240891

KDE A KAM 250891

- Písek (měsíčník MÚ Písek), říjen 1996, s. 30.

NĚKDE DOLE 290891

- Odpotkání. Písek 1994, s. 27.

KOČKOHROCH 020991

PŘED PODZIMEM 100991

- Lipík 1992/10, s. 18.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 28.

KONEČNĚ 110991

- Lipík 1992/10, s. 18.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 28.

JÁ JSEM AGENT KROKADÝL 051091

DOVNITŘ 131191

- Odpotkání. Písek 1994, s. 29.

BUSÍ BUS 251191

- Lipík 1992/10, s. 18.

VLAK TUBERÁK 301191

VOHYBAL 301191

VYSCHLÁ ŘEKA 271291

- Hraničář (Prachatice) 10. 1. 1992, s. 4.
- Lipík 1992/10, s. 18.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 29.
- Obrys-Kmen 2002/8, s. 3.

PUTIM 271291

SNĚHOBÝLÍ 220192

- Odpotkání. Písek 1994, s. 30.

ODPOTKÁNÍ 130292

- Hraničář (Prachatice) 13. 3. 1992, s. 4.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 30.

NEUSÍNÁM 010492

- DJP pro volné dny 3. 7. 1992, s. 2.
- Odpotkání. Písek 1994, s. 31.

PROČ? 180492

- Písek (měsíčník MÚ Písek), říjen 1996, s. 30.

VIA C. D. 190492

- Odpotkání. Písek 1994, s. 31.

MONICE 051192

- Písek (měsíčník MÚ Písek), říjen 1996, s. 30.
- Obrys-Kmen 2002/8, s. 3.

JEMEN 210293

- Lipík 1993/4, s. 14.

MRAKY 190393

- Obrys-Kmen 2002/8, s. 3.

DVOJČATŮM 2990593

DIVNÝ VĚCI 200693

TVÁŘ MIKULÁŠOVA 021293

- Odpotkání. Písek 1994, s. 24.

Ó JÉ KOMUPAK CO 170194

- Obrys-Kmen 2002/8, s. 3.

PAVLÍNĚ 170494

- Odpotkání. Písek 1994, s. 8.

JEŠTĚ PAVLÍNĚ 170494

- Odpotkání. Písek 1994, s. 12.

ROZDĚLUJI 170494

- Odpotkání. Písek 1994, s. 13.

KARLOVI NAD RYCHTOU 250595

V SAMOTĚ SMEČKY 260695

- Obrys-Kmen 1996/2, s. 5.

ALKY BLUES 140995

NAD STAROU MAPOU 12112002